SAMAEL AUN WEOR

PSIHOLOGIE REVOLUŢIONARĂ

□ CAPITOLUL 1 □
NIVELUL FIINŢEI □

Cine suntem? De unde venim? Încotro ne îndreptam? Pentru ce trăim? De ce trăim?...

În mod incontestabil, bietul „Animal Intelectual” în mod greşit numit om, nu numai că nu ştie, ci pe deasupra nici măcar nu ştie că nu ştie...

Cea mai rea dintre toate este situaţia atât de dificilă şi atât de ciudată în care ne aflăm, ignorăm secretul tuturor tragediilor noastre şi cu toate acestea suntem convinşi de faptul că ştim totul...

Duceţi un „Mamifer Raţional”, o persoană din cele care în viaţă îşi închipuie că sunt influente, în mijlocul deşertului Sahara, lăsaţi-o acolo, departe de orice oază, şi observaţi dintr-o aeronavă tot ce se întâmpla...

Faptele vor vorbi de la sine; „Umanoidul Intelectual”, cu toate că îşi închipuie că este puternic şi se crede un om şi jumătate, în fond, se dovedeşte înspăimântător de slab...

„Animalul Raţional” este prost sută la sută; gândeşte despre el însuşi cele mai bune lucruri; crede că se poate dezvolta minunat prin intermediul

Grădiniţei, Manualelor de Bune Maniere, al Şcolilor Primare, al Liceelor, al Bacalaureatului, al Universităţii, al bunul prestigiu al lui tăticu', etc., etc., etc.

Din nenorocire, în spatele atâtor studii şi bune-cuviinţe, titluri şi bani, ştiind bine că orice durere de stomac ne întristează şi că, în fond, continuăm să fim nefericiţi şi mizerabili...

Ajunge să citim Istoria Universală pentru a şti că suntem aceiaşi barbari din străvechime, şi că, în loc să devenim mai buni, am devenit mai răi...

Acest secol XX, cu toată spectaculozitatea sa, războaie, prostituţie, sodomie mondială, degenerare sexuală, droguri, alcool, cruzime exorbitantă, perversitate extremă, monstruozitate, etc., etc., etc., este oglinda în care trebuie să ne privim; nu există deci un motiv temeinic pentru a ne făli că am ajuns la o etapă superioară de dezvoltare...

A gândi că timpul înseamnă progres este absurd, din păcate „ignoranţii cultivaţi" continuă îmbuteliaţi în „Dogma Evoluţiei"...

În toate paginile sumbre ale „Negrei Istorii", găsim întotdeauna aceleaşi îngrozitoare cruzimi, ambiţii, războaie, etc...

Totuşi, contemporanii noştri „Super-Civilizaţi" încă sunt convinşi de faptul că războiul este ceva secundar, un accident trecător ce nu are nimic de-a face cu atât de mult trâmbiţata lor „Civilizaţie modernă".

Bineînţeles, ceea ce contează este modul de a fi al fiecărei persoane; unii subiecţi vor fi beţivi, alţii abstinenţi, aceia cinstiţi şi ăştialalţi neruşinaţi; în viaţă există de toate...

Masa este suma indivizilor; ceea ce este individul, este şi masa, este şi Guvernul, etc...

Masa este deci, extensia individului; nu este posibilă transformarea maselor, a popoarelor, dacă individul, dacă fiecare persoană, nu se transformă...

Nimeni nu poate nega că există diferite niveluri sociale; există oameni de Biserică şi de bordel; oameni de comerţ şi oameni de la ţară, etc...

Tot aşa există diferite Niveluri ale Fiinţei. Ceea ce suntem în interior, splendizi sau meschini, generoşi sau zgârciţi, violenţi sau liniştiţi, caşti sau desfrânaţi, atrage diferitele circumstanţe ale vieţii...

Un desfrânat va atrage întotdeauna scene, drame şi chiar tragedii de lascivitate în care se va vedea implicat...

Un beţiv va atrage beţivii şi se va afla mereu prin baruri şi cârciumi, acest lucru este evident...

Ce va atrage cămătarul, egoistul? Câte probleme, închisori, nenorociri?

Totuşi, lumea plină de durere, obosită de a mai suferi, vrea să se schimbe, să întoarcă pagina istoriei sale...

Bieţii oameni! Vor să se schimbe şi nu ştiu cum; nu cunosc procedeul; se găsesc într-o situaţie fără ieşire...

Ceea ce li s-a întâmplat ieri, li se întâmplă azi şi li se va întâmpla mâine; repetă mereu aceleaşi greşeli şi nu învaţă lecţiile vieţii nici cu lovituri de tun.

Toate lucrurile se repetă în propria lor viaţă; spun aceleaşi lucruri, fac aceleaşi lucruri, se plâng, de aceleaşi lucruri...

Această repetiţie plictisitoare de drame, comedii şi tragedii, va continua atâta timp cât cărăm în interiorul nostru elementele nedorite ale Mâniei, Lăcomiei, Desfrâului, Invidiei, Orgoliului, Lenei, Gurmandismului, etc., etc...

Care este nivelul nostru moral?, sau mai bine am spune: care este „Nivelul nostru al Fiinţei”?

Atâta timp cât „Nivelul Fiinţei” nu se schimbă radical, repetarea tuturor mizeriilor, scenelor, nenorocirilor şi necazurilor noastre va continua...

Toate lucrurile, toate circumstanţele care se petrec în exteriorul nostru, pe scena acestei lumi, sunt exclusiv reflectarea a ceea ce purtăm la nivel interior.

Pe bună dreptate putem afirma solemn că „exteriorul este reflectarea interiorului”.

Când cineva se schimbă la nivel interior şi acea schimbare este radicală, exteriorul, circumstanţele, viaţa, se schimbă deopotrivă.

Am observat în aceste timpuri, (anul 1974), un grup de persoane care au invadat un teren străin. Aici în Mexic astfel de persoane primesc curiosul calificativ de „PARAŞUTIŞTI”.

Sunt vecini ai cartierului rural CHURUBUSCO, se află foarte aproape de casa mea, motiv pentru care i-am putut studia îndeaproape...

A fi săraci, niciodată nu poate fi un delict, însă ceea ce este grav nu constă în aceasta, ci în „Nivelul lor al Fiinţei”...

Zilnic, se bat între ei, se îmbată, se insultă reciproc, se transformă în asasini ai propriilor lor tovarăşi de nenorocire, trăiesc desigur în colibe infecte, în care, în locul iubirii domneşte ura...

De multe ori m-am gândit că dacă oricare subiect dintre aceia, ar elimina din interiorul său ura, mânia, desfrâul, beţia, bârfa, cruzimea, egoismul, calomnia, invidia, amorul propriu, orgoliul, etc., etc., etc., ar plăcea altor persoane, s-ar asocia prin simpla Lege a Afinităţilor Psihologice cu oameni mai rafinaţi, mai spirituali; acele noi relaţii ar fi definitive pentru o schimbare economică şi socială...

Acesta ar fi sistemul care i-ar permite acelui subiect, să abandoneze „cocina”, „cloaca mizerabilă”...

Aşadar, dacă într-adevăr vrem o schimbare radicală, ceea ce trebuie să înţelegem mai întâi este că fiecare dintre noi (fie că este alb sau negru, galben sau arămiu, ignorant sau erudit), se află la un anumit „Nivel al Fiinţei”.

Care este „Nivelul nostru al Fiinţei”? Voi aţi reflectat vreodată asupra acestui lucru? Nu ar fi posibil să trecem la alt nivel dacă ignorăm starea în care ne găsim.

◻ CAPITOLUL 2 ◻
SCARA MINUNATĂ ◻

Trebuie să aspirăm la o schimbare adevărată, să ieşim din această rutină plictisitoare, din această viaţă exclusiv mecanicistă, obositoare...

Ceea ce trebuie să înţelegem mai întâi cu deplină claritate, este că fiecare dintre noi, fie că este burghez sau proletar, înstărit sau din clasa mijlocie, bogat sau sărac, se găseşte, într-adevăr, la un oarecare Nivel al Fiinţei...

„Nivelul Fiinţei" beţivului este diferit de cel al abstinentului şi cel al prostituatei este foarte diferit de cel al fecioarei. Ceea ce spunem aici este incontestabil, indiscutabil...

Ajungând la această parte a capitolului nostru, nu ne costă nimic dacă ne imaginăm o scară cu foarte multe trepte, care se întinde de jos în sus, vertical...

Incontestabil, pe una dintre aceste trepte ne aflăm noi; pe treptele de dedesubt vor fi oameni mai răi decât noi; pe treptele de deasupra se vor găsi persoane mai bune decât noi...

Pe această Verticală extraordinară, pe această scară minunată, este clar că putem întâlni toate Nivelurile Fiinţei... fiecare persoană este diferită şi acest lucru nimeni nu-l poate combate...

Fără îndoiala, nu vorbim acum de fizionomii frumoase sau urâte, şi nici nu este vorba de o problemă de vârstă. Există oameni tineri şi în vârstă, bătrâni care sunt pe punctul de a muri şi copii nou-născuţi...

Problema timpului şi a anilor, faptul de a ne naşte, a creşte, a ne dezvolta, a ne căsători, a ne reproduce, a îmbătrâni şi a muri, aparţine exclusiv Orizontalei...

Pe „Scara Minunată", pe Verticală, conceptul de timp nu-şi are locul. Pe treptele acelei scări putem găsi doar „Niveluri ale Fiinţei"...

Speranţa mecanică a oamenilor nu serveşte la nimic; ei cred că odată cu timpul lucrurile se vor îmbunătăţi; aşa gândeau şi moşii şi strămoşii noştri; faptele ne-au demonstrat exact contrariul...

„Nivelul Fiinţei" e ceea ce contează, iar acesta este Vertical; ne găsim pe o treaptă, dar putem urca pe o altă treaptă...

„Scara Minunată" de care vorbim şi care se referă la diferitele „Niveluri ale Fiinţei", cu siguranţă nu are nimic de-a face cu timpul liniar...

Un „Nivel al Fiinţei" mai înalt se află imediat deasupra noastră, clipă de clipă...

Nu se află în nici un viitor orizontal îndepărtat, ci aici şi acum; înăuntrul nostru înşine; pe Verticală...

Este evident, şi oricine poate să înţeleagă, că cele două linii Orizontală şi Verticală se găsesc moment de moment în interiorul nostru Psihologic şi formează o Cruce...

Personalitatea se dezvoltă şi se desfăşoară pe linia Orizontală a vieţii. Se naşte şi moare în cadrul timpului său liniar; este pieritoare; nu există nici un viitor pentru personalitatea mortului; nu este Fiinţa...

Nivelurile Fiinţei; Fiinţa însăşi, nu aparţine timpului, nu are nimic de-a face cu linia Orizontală; se găseşte înăuntrul nostru înşine. Acum, pe Verticală...

S-ar dovedi evident absurd să căutăm propria noastră Fiinţă în afara noastră înşine...

Nu e de prisos să stabilim ca şi corolar următoarele: titluri, grade, avansări, etc., în lumea fizică exterioară, în nici un caz nu ar da naştere unei exaltări autentice, unei reevaluări a Fiinţei, unei treceri pe o treaptă superioară în „Nivelurile Fiinţei”...

◻ CAPITOLUL 3 ◻
RĂZVRĂTIRE PSIHOLOGICĂ ◻

Nu strică să amintim cititorilor noştri că există un punct matematic înăuntrul nostru înşine...

Incontestabil, un asemenea punct, niciodată nu se află în trecut şi nici în viitor...

Cine vrea să descopere acel punct misterios, trebuie să-l caute aici şi acum, înăuntrul său însuşi, exact în această clipă, nici o secundă mai devreme, nici o secundă mai târziu...

Cele două grinzi Verticală şi Orizontală ale Sfintei Cruci, se întâlnesc în acel punct...

Ne aflăm, deci, clipă de clipă, în faţa a două Drumuri: cel Orizontal şi cel Vertical...

Este evident că cel Orizontal este foarte „ridicol”, pe el merg „Vicente şi toată mulţimea”, „Villegas şi toţi cei care ajung”, „Don Raimundo şi toată lumea”...

Este clar că cel Vertical este diferit; este drumul răzvrătiţilor inteligenţi, cel al Revoluţionarilor...

Când o persoană îşi aminteşte de ea însăşi, când lucrează asupra sa însăşi, când nu se identifică cu toate problemele şi amărăciunile vieţii, de fapt, merge pe Calea Verticală...

Desigur, niciodată nu se dovedeşte a fi o sarcină uşoară faptul de a elimina emoţiile negative; de a pierde orice identificare cu propriul nostru lux; probleme de tot felul, afaceri, datorii, plată de poliţe, ipoteci, facturi de telefon, apă, lumină etc., etc., etc...

Şomerii, aceia care dintr-un motiv sau altul şi-au pierdut slujba, serviciul, suferă desigur din cauza lipsei de bani, şi este cumplit de dificil pentru ei să-şi uite situaţia, să nu se preocupe şi să nici nu se identifice cu propria lor problemă.

Cei ce suferă, cei care plâng, aceia care au fost victime ale vreunei trădări,

ale unei nedreptăţi în viaţă, ale unei nerecunoştinţe, ale unei calomnii sau ale vreunei înşelăciuni, într-adevăr uită de ei înşişi, de Fiinţa lor Reală intimă, se identifică complet cu tragedia lor morală...

Munca asupra sinelui însuşi este caracteristica fundamentală a Drumului Vertical.

Nimeni nu ar putea călca pe Calea Marii Răzvrătiri dacă niciodată nu munceşte asupra lui însuşi...

Munca la care ne referim este de tip Psihologic; se ocupă de o anumită transformare a momentului prezent în care ne găsim. Trebuie să învăţăm să trăim clipă de clipă...

De exemplu, o persoană care este disperată din cauza unei probleme sentimentale, economice sau politice, în mod evident a uitat de ea însăşi...

Dacă acea persoană se opreşte o clipă, dacă observă situaţia şi încearcă să-şi amintească de ea însăşi şi apoi se străduieşte să înţeleagă sensul atitudinii sale...

Dacă reflectează puţin, dacă se gândeşte că totul trece, că viaţa este iluzorie, vremelnică şi că moartea reduce la cenuşă toate zădărniciile lumii...

Dacă înţelege că problema sa, în fond, nu este decât un „Foc de paie”, o flăcăruie care se stinge curând, va vedea imediat cu surprindere că totul s-a schimbat...

Să transformi reacţii mecanice este posibil prin intermediul confruntării logice şi al Auto-Reflecţiei Intime a Fiinţei...

Este evident că lumea reacţionează mecanic în faţa diverselor circumstanţe ale vieţii...

Bieţii oameni, de obicei devin victime. Când cineva îi flatează, surâd; când îi umilesc, suferă.

Insultă dacă sunt insultaţi; rănesc dacă sunt răniţi; niciodată nu sunt liberi; semenii lor au puterea de a-i duce de la bucurie la tristeţe, de la speranţă la disperare.

Fiecare dintre aceste persoane care merg pe Drumul Orizontal, se aseamănă cu un instrument muzical la care fiecare dintre semenii săi cântă ce are chef...

Cine învaţă să transforme relaţiile mecanice, de fapt, intră pe „Drumul Vertical”...

Aceasta reprezintă o schimbare fundamentală în „Nivelul Fiinţei”, rezultat extraordinar al „Răzvrătirii Psihologice”...

◻ CAPITOLUL 4 ◻
ESENŢA ◻

Ceea ce-l face frumos şi adorabil pe orice copil nou născut este Esenţa sa; aceasta constituie în ea însăşi adevărata lui realitate...

Creşterea normală a Esenţei în orice creatură este, cu siguranţă, foarte mică,

incipientă...

Corpul uman creşte şi se dezvoltă în acord cu legile biologice ale speciei; cu toate acestea, asemenea posibilităţi rezultă a fi, prin ele însele, foarte limitate pentru Esenţă...

Incontestabil, Esenţa poate creşte prin ea însăşi, fără ajutor, doar într-o foarte mică măsură...

Vorbind sincer şi fără ocolişuri, vom spune că dezvoltarea spontană şi naturală a Esenţei este posibilă numai pe durata primilor trei, patru şi cinci ani, adică, în prima etapă a vieţii...

Lumea crede că dezvoltarea şi creşterea Esenţei se realizează întotdeauna în mod continuu, în acord cu mecanica Evoluţiei, însă Gnosticismul Universal arată în mod clar că aceasta nu se întâmplă astfel...

Cu scopul ca Esenţa să crească mai mult, trebuie să se întâmple ceva foarte special, trebuie să se realizeze ceva nou...

Vreau să mă refer, în mod accentuat, la munca asupra sinelui însuşi. Dezvoltarea Esenţei este posibilă numai pe bază de munci conştiente şi suferinţe voluntare...

Este necesar să înţelegem că aceste munci nu se referă la chestiuni de profesie, bănci, tâmplărie, zidărie, reparare de linii ferate sau probleme de birou...

Această muncă este pentru orice persoană care şi-a dezvoltat personalitatea; este vorba de ceva Psihologic...

Noi toţi ştim că avem în interiorul nostru înşine ceea ce se numeşte EGO, EU, EU ÎNSUŞI, SINE ÎNSUŞI...

Din nefericire, Esenţa se află îmbuteliată, cufundată în EGO şi acest lucru este lamentabil...

A dizolva EUL Psihologic, a dezintegra elementele sale nedorite, este urgent, presant, de neamânat... Acesta este sensul muncii asupra sinelui însuşi...

Niciodată nu am putea elibera Esenţa fără a dezintegra în prealabil EUL Psihologic...

În Esenţă se află Religia, BUDDHA, Înţelepciunea, particulele de durere ale Tatălui nostru care este în Ceruri şi toate datele de care avem nevoie pentru AUTOREALIZAREA INTIMĂ A FIINŢEI...

Nimeni nu ar putea anihila EUL Psihologic fără a elimina în prealabil elementele inumane pe care le purtăm în interior...

Avem nevoie să reducem la cenuşă cruzimea monstruoasă a acestor vremuri; invidia care, din nefericire, a ajuns să se transforme în resortul secret al acţiunii; lăcomia insuportabilă care a făcut viaţa atât de amară; dezgustătoarea bârfă; calomnia care produce atâtea tragedii; beţiile, mizerabilul desfrâu care este atât de urât etc., etc., etc...

Pe măsură ce toate aceste abjecţii sunt reduse la praf cosmic, Esenţa, pe lângă faptul că se va emancipa, va creşte şi se va dezvolta în mod

armonios...

Indiscutabil, când EUL Psihologic a murit, Esenţa străluceşte în noi...

Esenţa liberă ne conferă frumuseţe intimă; din această frumuseţe emană fericirea deplină şi adevărata Iubire...

Esenţa posedă multiple simţuri de perfecţiune şi extraordinare puteri naturale...

Când „Murim în Noi Înşine”, când dizolvăm EUL Psihologic, ne bucurăm de preţioasele simţuri şi puteri ale Esenţei...

□ CAPITOLUL 5 □
A SE ACUZA PE SINE ÎNSUŞI □

Esenţa pe care fiecare dintre noi o poartă în interiorul său, vine de sus, din Cer, de la stele...

Incontestabil, Esenţa minunată provine de la nota „LA” (Calea Lactee, Galaxia în care trăim).

Preţioasa Esenţă trece prin nota „SOL” (Soarele) şi apoi prin nota „FA” (Zona Planetară), intră în această lume şi pătrunde în propriul nostru interior.

Părinţii noştri au creat corpul potrivit pentru a primi această Esenţă care vine de la Stele...

Lucrând intens asupra noastră înşine şi sacrificându-ne pentru semenii noştri, ne vom întoarce victorioşi în sânul profund al Uraniei...

Noi trăim în această lume pentru un oarecare motiv, pentru ceva, pentru un anumit factor special...

Evident, în noi există multe lucruri pe care trebuie să le vedem, să le studiem şi să le înţelegem, dacă într-adevăr aspirăm să ştim ceva despre noi înşine, despre propria noastră viaţa...

Tragică este existenţa aceluia care moare fără să fi cunoscut motivul vieţii sale...

Fiecare dintre noi trebuie să descopere de unul singur rostul propriei sale vieţi, ceea ce îl menţine prizonier în temniţa durerii...

În mod evident, există în fiecare dintre noi ceva ce ne amărăşte viaţa şi împotriva căruia trebuie să luptăm cu hotărâre...

Nu este absolut necesar să continuăm trăind în nenorocire, este urgent să reducem la praf cosmic ceea ce ne face atât de slabi şi de nefericiţi.

Nu ne serveşte la nimic să ne înfumurăm cu titluri, onoruri, diplome, bani, raţionalism subiectiv inutil, virtuţi învechite etc., etc., etc.

Nu trebuie să uităm niciodată că ipocrizia şi vanităţile prosteşti ale falsei personalităţi, fac din noi oameni neîndemânatici, demodaţi, retardatari, reacţionari, incapabili de a vedea noul...

Moartea are multe semnificaţii, atât pozitive cât şi negative. Să luăm în consideraţie acea magnifică observaţie a „Marelui KABIR Iisus Cristosul”: „Fie

ca morţii să-şi îngroape morţii”.

Mulţi oameni, cu toate că trăiesc, sunt de fapt morţi pentru orice posibilă muncă asupra lor înşişi, şi, în consecinţă, pentru orice transformare intimă.

Sunt persoane îmbuteliate în dogmele şi credinţele lor; oameni pietrificaţi în amintirile zilelor de mult trecute; indivizi plini de prejudecăţi ancestrale, persoane sclave a „ceea ce va spune lumea”, înfiorător de călduţe, nepăsătoare, uneori „pedante”, convinse că deţin adevărul pentru că aşa li s-a spus etc., etc., etc...

Aceşti oameni nu vor să înţeleagă că această lume este un „Gimnaziu Psihologic”, prin intermediul căruia ar fi posibil să anihilăm acea urâţenie tăinuită pe care o purtăm cu toţii în interior...

Dacă aceşti bieţi oameni ar înţelege starea atât de deplorabilă în care se află, ar tremura de groază...

Însă, astfel de persoane au întotdeauna cea mai buna părere despre ele însele; se laudă cu virtuţile lor, se simt perfecte, binevoitoare, serviabile, nobile, caritabile, inteligente, cred că îşi îndeplinesc datoriile, etc.

Ca şcoală, viaţa practică este formidabilă, dar a o lua ca pe un scop în sine este în mod evident absurd.

Cei care iau viaţa în sine însăşi, aşa cum se trăieşte zilnic, nu au înţeles necesitatea de a lucra asupra lor înşişi pentru a obţine o „Transformare Radicală”.

Din păcate, oamenii trăiesc în mod mecanic, nicicând nu au auzit vorbindu-se ceva despre munca interioară...

Să ne schimbăm este necesar, dar oamenii nu ştiu cum să se schimbe; suferă mult şi nici măcar nu ştiu de ce suferă...

A avea bani nu este totul. Viaţa multor persoane bogate se dovedeşte a fi cu adevărat tragică...

□ CAPITOLUL 6 □
VIAŢA □

Pe terenul vieţii practice descoperim mereu contraste ce uimesc. Oameni înstăriţi, cu reşedinţe minunate şi numeroşi prieteni, suferă uneori în mod înfiorător...

Proletari umili de la sapă şi lopată sau persoane din clasa mijlocie, obişnuiesc să trăiască uneori în deplină fericire. Mulţi arhimilionari suferă de impotentă sexuală şi bogate matroane deplâng amar infidelitatea soţilor...

Bogaţii pământului par vulturi în colivii de aur, în zilele noastre nu pot trăi fără „gardă personală”...

Oamenii de stat târăsc după ei lanţuri, niciodată nu sunt liberi, merg peste tot înconjuraţi de oameni înarmaţi până în dinţi...

Să studiem această situaţie mai pe îndelete. Avem nevoie să ştim ce este viaţa. Fiecare este liber să opineze cum vrea...

Spună ce-o spune, cu siguranţă nimeni nu ştie nimic, viaţa se dovedeşte a fi o problemă pe care nici unul nu o înţelege...

Când oamenii doresc să ne povestească în mod gratuit istoria vieţii lor, citează evenimente, nume şi prenume, date, etc., şi simt satisfacţie făcând relatările lor...

Aceşti bieţi oameni ignoră faptul că relatările lor sunt incomplete, întrucât evenimente şi nume şi date, sunt doar aspectul extern al filmului, lipseşte aspectul intern...

Este urgent să cunoaştem „stările de conştiinţă”, fiecărei întâmplări îi corespunde o oarecare stare sufletească.

Stările sunt interioare şi evenimentele sunt exterioare, întâmplările exterioare nu sunt totul...

Să se înţeleagă prin stări interioare: bunele sau proastele dispoziţii, preocupările, depresia, superstiţia, teama, suspiciunea, mila, auto-consideraţia, supraestimarea de sine însuşi, stări când ne simţim fericiţi, stări de bucurie, etc., etc., etc.

Incontestabil, stările interioare pot corespunde întocmai cu evenimentele exterioare sau să fie produse de acestea, sau să nu aibă nici o legătură cu acestea...

În orice caz, stările şi evenimentele sunt diferite. Nu întotdeauna întâmplările corespund exact cu stări asemănătoare.

Când s-au întâmplat, evenimente aşteptate de mult timp, simţeam că lipsea ceva...

Cu siguranţă lipsea starea interioară corespunzătoare care trebuia să se combine cu evenimentul exterior...

De multe ori evenimentul care nu era aşteptat se dovedeşte a fi cel care ne-a oferit cele mai bune momente...

◻ CAPITOLUL 7 ◻
STAREA INTERIOARĂ ◻

A combina în mod corect stările interioare cu întâmplările exterioare înseamnă a şti să trăieşti inteligent...

Orice eveniment trăit în mod inteligent cere starea sa interioară corespunzătoare, specifică...

Însa, din nefericire, când oamenii îşi revizuiesc viaţa, cred că aceasta, în ea însăşi, este constituită exclusiv din evenimente exterioare...

Bieţii oameni! se gândesc că dacă o anumită întâmplare nu s-ar fi produs, viaţa lor ar fi fost mai bună...

Presupun că soarta le-a fost potrivnică şi că au pierdut ocazia de a fi fericiţi...

Deplâng ceea ce au pierdut, plâng după ceea ce au dispreţuit, se vaietă amintindu-şi de vechile obstacole şi calamităţi...

Oamenii nu vor să-şi dea seama că a vegeta nu înseamnă a trăi şi că aptitudinea de a exista în mod conştient depinde exclusiv de calitatea stărilor interioare ale Sufletului...

Desigur, nu are importanţă cât de frumoase sunt întâmplările exterioare ale vieţii, dacă, în acele momente, nu ne găsim în starea interioară potrivită, cele mai bune evenimente ne pot părea monotone, obositoare sau, pur şi simplu, plictisitoare...

O persoană aşteaptă cu nerăbdare festivitatea nunţii, este un eveniment, dar s-ar putea întâmpla ca, în momentul precis al evenimentului, să fie atât de preocupată încât, de fapt, să nu simtă nici o plăcere pentru acesta şi totul să devină la fel de rece şi arid ca un protocol...

Experienţa ne-a arătat că, nu toate persoanele care asistă la un banchet sau la o petrecere, se bucură cu adevărat...

Nu lipseşte nicicând un plictisit la cea mai bună dintre festivităţile publice şi piesele cele mai încântătoare îi bucură pe unii şi-i fac să plângă pe alţii...

Sunt foarte rare persoanele care ştiu să combine în mod conştient evenimentul extern cu starea internă potrivită...

Este deplorabil că oamenii nu ştiu să trăiască conştient; plâng când trebuie să râdă şi râd când trebuie să plângă...

Controlul este diferit; înţeleptul poate fi vesel, dar niciodată plin de frenezie nebunească; trist, dar niciodată disperat şi abătut; senin în mijlocul violenţei; abstinent în orgii; cast printre desfrânaţi, etc...

Persoanele melancolice şi pesimiste cred ceea ce este mai rău despre viaţă şi, în mod sincer, nu doresc să trăiască...

Zilnic vedem oameni care nu numai că sunt nefericiţi, ci în plus – şi ceea ce este mai rău – amărăsc şi viaţa celorlalţi...

Astfel de oameni nu s-ar schimba nici dacă ar trăi zilnic din sărbătoare în sărbătoare; poartă boala psihologică în interiorul lor... Aceste persoane au stări intime complet perverse...

Totuşi, acei indivizi se auto-califică drept corecţi, sfinţi, virtuoşi, nobili, serviabili, martiri, etc., etc., etc...

Sunt oameni care se auto-consideră în mod excesiv; persoane care se iubesc mult pe ele însele...

Indivizi care-şi plâng mult de milă şi care caută mereu soluţii de evadare pentru a se eschiva de propriile lor responsabilităţi...

Astfel de persoane sunt obişnuite cu emoţiile inferioare şi este clar că, din acest motiv, creează zilnic elemente psihice infraumane.

Evenimentele nefericite, reversurile norocului, mizeria, datoriile, problemele, etc., sunt în exclusivitate ale acelor persoane care nu ştiu să trăiască...

Oricine îşi poate forma o bogată cultură intelectuală, însă sunt puţine persoanele care au învăţat să trăiască în mod corect...

Când cineva vrea să separe evenimentele exterioare de stările interioare ale

conştiinţei, demonstrează concret incapacitatea sa de a trăi în mod demn.

Cei care învaţă să combine în mod conştient evenimente exterioare şi stări interioare merg pe drumul succesului...

◻ CAPITOLUL 8 ◻
STĂRI GREŞITE ◻

Indiscutabil, în riguroasa observare a Eului Însuşi, se dovedeşte a fi întotdeauna urgent şi de neamânat să facem o diferenţiere logică completă fată de întâmplările exterioare ale vieţii practice şi stările intime ale conştiinţei.

Trebuie să ştim de urgenţă unde suntem situaţi la un moment dat, atât în ceea ce priveşte starea intimă a Conştiinţei cât şi natura specifică a evenimentului exterior care ni se întâmplă. Viaţa în sine însăşi este o serie de evenimente care se succed în timp şi spaţiu.

Cineva a spus: „Viaţa este un lanţ de martirii pe care omul îl poartă încâlcit în Suflet”.

Fiecare este foarte liber să gândească cum vrea; eu cred că plăcerilor efemere ale unei clipe trecătoare le urmează întotdeauna dezamăgirea şi amărăciunea...

Fiecare întâmplare îşi are savoarea caracteristică specială şi stările interioare sunt deopotrivă de diferite feluri; acest lucru este indiscutabil, incontestabil...

Desigur, munca interioară asupra noastră înşine se referă în mod accentuat la diversele stări psihologice ale Conştiinţei...

Nimeni nu ar putea nega faptul că în interiorul nostru cărăm multe erori şi că există stări greşite...

Dacă chiar vrem să ne schimbăm de-adevăratelea, trebuie, cu maximă urgenţă şi neîntârziat, să modificăm radical acele stări greşite ale Conştiinţei...

Modificarea absolută a stărilor greşite produce transformări complete în domeniul vieţii practice...

Când o persoană lucrează serios asupra stărilor greşite, evident întâmplările neplăcute ale vieţii deja n-o mai pot răni atât de uşor...

Spunem ceva ce poate fi înţeles doar trăind-o, simţind-o cu adevărat pe terenul însuşi al faptelor...

Cine nu lucrează asupra lui însuşi este întotdeauna victimă a circumstanţelor; este ca o biată luntre pe apele furtunoase ale oceanului...

Evenimentele se schimbă neîncetat în multiplele lor combinaţii; vin unele după altele în valuri, sunt influente...

Cu siguranţă, există întâmplări bune şi rele; unele evenimente vor fi mai bune sau mai rele decât altele...

A modifica anumite evenimente este posibil; faptul de a schimba rezultate, de a modifica situaţii, etc., este inclus desigur în numărul posibilităţilor.

Totuşi, există situaţii de fapt care într-adevăr nu pot fi schimbate; în acest ultim caz, trebuie să fie acceptate în mod conştient, chiar dacă unele se vor dovedi foarte periculoase şi chiar dureroase...

Incontestabil, durerea dispare când nu ne identificăm cu problema care s-a prezentat.

Trebuie să considerăm viaţa ca pe o serie succesivă de stări interioare; o istorie autentică a vieţii noastre este formată în special din toate acele stări...

Revizuind întreaga noastră existenţă, putem verifica prin noi înşine, în mod direct, că multe situaţii neplăcute au fost posibile din cauza stărilor interioare greşite...

Alexandru cel Mare, deşi a fost întotdeauna temperat prin natura sa, s-a dedat, din orgoliu, la excese care i-a produs moartea...

Francisc I a murit din cauza unui murdar şi abominabil adulter de care istoria îşi aminteşte încă foarte bine...

Când Marat a fost asasinat de o călugăriţă perversă, murea de îngâmfare şi de invidie, credea despre el însuşi că este absolut corect...

Doamnele din Parcul Cerbilor indiscutabil au epuizat complet vitalitatea înspăimântătorului fornicator numit Louis al XV-lea.

Multe sunt persoanele care mor din ambiţie, mânie sau gelozie, aceasta o ştiu prea bine psihologii...

De îndată ce voinţa noastră se întăreşte în mod irevocabil într-o tendinţă absurdă, ne transformăm în candidaţi pentru cavou sau cimitir...

Othello, din cauza geloziei, a devenit un asasin, iar închisorile sunt pline de înşelaţi sinceri...

□ CAPITOLUL 9 □
EVENIMENTE PERSONALE □

Deplina auto-observare intimă a Eului Însuşi se dovedeşte urgentă când încercăm să descoperim stări psihologice greşite.

Incontestabil, stările interioare greşite pot fi corectate prin intermediul unor procedee corecte. Dat fiind faptul că viaţa interioară este magnetul care atrage evenimentele exterioare, trebuie, cu maximă urgenţă, neîntârziat, să eliminăm din psihicul nostru stările psihologice eronate.

A corecta stările psihologice greşite este indispensabil când vrem să schimbăm, în mod fundamental, natura anumitor evenimente nedorite.

A schimba relaţia noastră cu anumite evenimente, este posibil dacă eliminăm din interiorul nostru anumite stări psihologice absurde.

Situaţii exterioare distructive ar putea deveni inofensive şi chiar constructive, prin intermediul corectării inteligente a stărilor interioare eronate.

Putem schimba natura evenimentelor neplăcute care ni se întâmplă când ne purificăm în mod intim.

Cine niciodată nu-şi corectează stările psihologice absurde, crezându-se foarte puternic, se transformă într-o victimă a circumstanţelor.

A face ordine în dezordonata noastră casă interioară este vital, când dorim să schimbăm cursul unei existenţe nefericite.

Oamenii se vaietă de toate, suferă, plâng, protestează, ar vrea să-şi schimbe viaţa, să iasă din nenorocirea în care se găsesc; din nefericire, nu lucrează asupra lor înşişi.

Oamenii nu vor să-şi dea seama că viaţa interioară atrage circumstanţe exterioare, şi că, dacă acestea sunt dureroase, se datorează stărilor interioare absurde.

Exteriorul este doar reflectarea interiorului, cine se schimbă în sinea lui produce o nouă ordine a lucrurilor.

Evenimentele exterioare niciodată nu ar fi atât de importante cât modul de a reacţiona faţă de ele.

Ai rămas senin în faţa celui care te-a insultat? Ai primit cu bunăvoinţă manifestările neplăcute ale semenilor tăi? În ce fel ai reacţionat în faţa infidelităţii fiinţei iubite? Te-ai lăsat dus de veninul geloziei? Ai ucis? Eşti în închisoare?

Spitalele, cimitirele sau cavourile, închisorile sunt pline de sinceri înşelaţi care au reacţionat în mod absurd în fata evenimentelor exterioare.

Cea mai bună armă pe care un om o poate folosi în viaţă, este o stare psihologică corectă...

O persoană poate dezarma fiare şi demasca trădători prin intermediul stărilor interioare adecvate.

Stările interioare greşite ne transformă în victime neajutorate ale perversităţii umane.

Învăţaţi să înfruntaţi situaţiile cele mai neplăcute ale vieţii practice cu o atitudine interioară potrivită...

Nu vă identificaţi cu nici un eveniment; amintiţi-vă că totul trece; învăţaţi să vedeţi viaţa ca pe un film şi veţi primi beneficiile.

Nu uitaţi că întâmplări lipsite de importanţă ar putea să vă ducă la nenorocire dacă nu eliminaţi din psihicul vostru stările interioare greşite.

Fiecare eveniment exterior are nevoie în mod incontestabil de biletul adecvat, adică, de starea psihologică precisă.

□ CAPITOLUL 10 □
DIFERITELE EURI □

Mamiferul Raţional în mod greşit numit om, în realitate nu posedă o individualitate definită.

Incontestabil această lipsă de unitate psihologică în umanoid este cauza atâtor dificultăţi şi amărăciuni.

Corpul fizic este o unitate completă şi funcţionează ca un întreg organic, mai puţin când este bolnav.

Dar viaţa interioară a umanoidului în nici un caz nu este o unitate psihologică.

Cel mai grav lucru din toate acestea – în pofida a ceea ce spun diversele şcoli de tip pseudo-esoteric şi pseudo-ocultist – este absenţa organizării psihologice în profunzimea însăşi a fiecărui subiect.

Cu siguranţă, în astfel de condiţii, în viaţa interioară a persoanelor, nu exista o muncă armonioasă ca un tot.

Umanoidul, în raport cu starea sa interioară, este o multiplicitate psihologică, o sumă de „Euri”.

Ignoranţii cultivaţi ai acestei epoci tenebroase închină un cult „EULUI”, îl divinizează, îl pun pe altare, îl numesc: „Alter Ego”, „Eu Superior”, „Eu Divin”, etc., etc., etc.

Nu vor să-şi dea seama, pedanţii acestei vârste negre în care trăim, că „Eu Superior” sau „Eu Inferior” sunt două secţiuni ale aceluiaşi Ego pluralizat...

Umanoidul nu are, în mod sigur, un „Eu permanent”, ci o multitudine de diferite „Euri” infraumane şi absurde.

Bietul animal intelectual, în mod greşit numit om, este asemănător unei case în dezordine, unde, în loc de un stăpân, există mulţi servitori care vor întotdeauna să comande şi să facă ceea ce poftesc...

Cea mai mare greşeală a pseudo-esoterismului şi a pseudo-ocultismului ieftin este de a presupune că ceilalţi posedă, sau că au un „Eu permanent şi neschimbător”, fără început şi fără sfârşit...

Dacă aceia care gândesc astfel şi-ar trezi conştiinţa, chiar şi numai pentru o clipă, ar putea evidenţia în mod clar, prin ei înşişi, că umanoidul raţional nicicând nu este acelaşi pentru mult timp...

Mamiferul intelectual, din punct de vedere psihologic se schimbă în mod continuu...

A crede că dacă o persoană care se numeşte Luis, rămâne mereu Luis, se dovedeşte a fi ceva asemănător cu o glumă de foarte prost gust...

Acest subiect care este numit Luis are în el însuşi alte „Euri”, alte ego-uri care se exprimă în diferite momente prin intermediul personalităţii sale şi chiar dacă lui Luis nu-i place lăcomia, altui „EU” din el – să-l numim Pepe – îi place lăcomia şi aşa mai departe.

Nici o persoană nu este aceeaşi în mod continuu; într-adevăr, nu este nevoie să fii foarte înţelept pentru a-ţi da seama exact de nenumăratele schimbări şi contradicţii ale fiecărui subiect...

A presupune că cineva are un „Eu Permanent şi Neschimbător” echivalează, desigur, cu un abuz faţă de semeni şi faţă de noi înşine.

Înăuntrul fiecărei persoane trăiesc multe persoane, multe „Euri”, aceasta o poate verifica, prin ea însăşi şi în mod direct, orice persoană trezită,

conştientă...

□ CAPITOLUL 11 □
IUBITUL EGO □

Dat fiind faptul că superior şi inferior sunt două secţiuni ale aceluiaşi lucru, nu strică să stabilim următorul corolar: „Eu Superior şi Eu Inferior” sunt două aspecte ale aceluiaşi Ego tenebros şi pluralizat.

Supranumitul „Eu Divin” sau „Eu Superior”, „Alter Ego” sau ceva asemănător, este cu siguranţă un tertip al „Eului însuşi”, o formă de Auto-înşelare.

Când Eul vrea să continue, aici şi în lumea de dincolo, se auto-înşeală cu falsul concept al unui Eu Divin Nemuritor...

Nici unul dintre noi nu are un „Eu” veritabil, permanent, neschimbător, etern, inefabil, etc., etc., etc.

Nici unul dintre noi nu are de fapt o adevărată şi autentică Unitate a Fiinţei; din nefericire, nici măcar nu posedăm o individualitate legitimă.

Egoul, chiar de continuă dincolo de mormânt, are totuşi un început şi un sfârşit. Egoul, Eul nu este nicicând ceva individual, unitar, unitotal. Evident Eul este „Euri”. În Tibetul Oriental „Eurile” sunt denumite „Agregate Psihice” sau pur şi simplu „Valori”, fie că acestea din urmă sunt pozitive ori negative.

Dacă ne gândim la fiecare „Eu” ca la o persoană diferită, putem afirma în mod accentuat următoarele: „Înăuntrul fiecărei persoane care trăieşte în lume, există multe persoane”.

Indiscutabil, înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc foarte multe persoane diferite, unele mai bune, altele mai rele...

Fiecare din aceste Euri, fiecare din aceste persoane, luptă pentru supremaţie, vrea să fie stăpân exclusiv, controlează creierul intelectual sau centrii emoţional şi motor, de câte ori poate, până ce altul îl dă la o parte...

Doctrina multiplelor Euri a fost predată în Tibetul Oriental de către adevăraţii Clarvăzători, de către autenticii Iluminaţi...

Fiecare din defectele noastre psihologice este personificat de un anumit Eu. Cum se face că avem mii şi chiar milioane de defecte, în mod evident în interiorul nostru trăieşte multă lume.

În probleme psihologice am putut evidenţia în mod clar că subiecţii paranoici, egolatri şi mitomani pentru nimic în lume nu ar abandona cultul iubitului Ego.

Incontestabil, astfel de oameni urăsc de moarte doctrina multiplelor „Euri”.

Când o persoană vrea cu adevărat să se cunoască pe sine însăşi, trebuie să se auto-observe şi să încerce să cunoască diferitele „Euri” care s-au introdus înăuntrul personalităţii.

Dacă vreunul dintre cititorii noştri nu înţelege încă această doctrină a multiplelor „Euri”, acest lucru se datorează în mod exclusiv lipsei de practică în materie de Auto-Observare.

Pe măsură ce practicăm Auto-Observarea Interioară, descoperim, prin noi

înşine, numeroasele persoane, numeroasele Euri ce trăiesc înăuntrul propriei noastre personalităţi.

Cei care neagă doctrina multiplelor Euri, cei ce adoră un Eu Divin, fără îndoială, niciodată nu s-au Auto-Observat în mod serios. Vorbind de această dată în stil Socratic, vom spune că aceste persoane nu numai că nu ştiu, ci pe deasupra nu ştiu că nu ştiu.

Fireşte, nicicând nu am putea să ne cunoaştem pe noi înşine fără auto-observarea serioasă şi profundă.

Atâta timp cât un subiect oarecare va continua să se considere ca fiind Unul, este clar că orice schimbare interioară va fi mai mult decât imposibilă.

□ CAPITOLUL 12 □
SCHIMBAREA RADICALĂ □

Atâta timp cât un om persistă în greşeala de a crede despre el însuşi că este Unul, Unic, Individual, este evident că schimbarea radicală va fi un lucru mai mult decât imposibil.

Însuşi faptul că munca esoterică începe cu riguroasa observare de sine însuşi, ne indică o multiplicitate de factori Psihologici, Euri sau elemente nedorite pe care este urgent să le extirpăm, să le eradicăm din interiorul nostru.

Indiscutabil, nicidecum nu ar fi posibil să eliminăm erorile necunoscute, este urgent să observăm în prealabil ceea ce vrem să separăm de Psihicul nostru.

Acest tip de muncă nu este externă, ci internă, iar cei care cred că orice manual de bune maniere sau sistem etic extern şi superficial îi va putea conduce la succes, de fapt, se înşeală total.

Faptul concret şi definitiv că munca intimă începe cu atenţia concentrată pe observarea deplină de sine însuşi, este un motiv mai mult decât suficient pentru a demonstra că aceasta cere un efort personal foarte special de la fiecare din noi.

Vorbind sincer şi fără ocolişuri, afirmăm în mod accentuat următoarele: nici o fiinţă umană nu ar putea face aceasta muncă pentru noi. Nu este posibilă vreo schimbare în Psihicul nostru fără observarea directă a acestui întreg ansamblu de factori subiectivi pe care îi purtăm în interior.

A accepta multiplicitatea erorilor, excluzând necesitatea studiului şi observării directe a acestora, semnifică de fapt un subterfugiu sau o evadare, o fugă de sine însuşi, o formă de auto-înşelare. Doar prin efortul riguros al observării judicioase de sine însuşi, fără evaziuni de nici un fel, vom putea evidenţia cu claritate că nu suntem „Unul” ci „Mulţi”.

A admite pluralitatea Eului şi a o pune în evidenţă prin observarea riguroasă, sunt două aspecte diferite.

Cineva poate accepta Doctrina multiplelor Euri, fără să o fi evidenţiat niciodată; aceasta din urmă este posibil doar auto-observându-se cu atenţie. A evita munca de observare intimă, a căuta evadări, este un semn

inconfundabil de degenerare.

Atâta timp cât un om susţine iluzia că este întotdeauna una şi aceeaşi persoană, nu se poate schimba şi este evident că finalitatea acestei munci de auto-observare este tocmai faptul de a obţine o schimbare graduală în viaţa noastră interioară. Transformarea radicală este o posibilitate definită care în mod normal se pierde atunci când nu muncim asupra noastră înşine. Punctul iniţial al schimbării radicale rămâne ocult atât timp cât omul continuă crezându-se Unul.

Cei ce resping Doctrina multiplelor Euri, demonstrează clar că niciodată nu s-au autoobservat în mod serios. Severă observare de sine însuşi, fără evaziuni de nici un fel, ne permite să verificăm prin noi înşine cruda realitate a faptului că nu suntem „Unul", ci „Mulţi". În lumea opiniilor subiective, diversele teorii pseudo-esoterice sau pseudo-ocultiste servesc întotdeauna drept refugiu pentru a fugi de noi înşine...

Incontestabil, iluzia că suntem mereu una şi aceeaşi persoană serveşte drept obstacol pentru auto-observare...

Cineva ar putea spune: „Ştiu că nu sunt Unul, ci Mulţi, Gnoza m-a învăţat această". O astfel de afirmaţie, chiar dacă va fi fost foarte sinceră, dacă nu va fi existat o deplină experienţă trăită în legătură cu acest aspect doctrinar, evident, acea afirmaţie, va fi ceva pur şi simplu extern şi superficial.

A evidenţia, a experimenta şi a înţelege este faptul fundamental, doar aşa este posibil să lucrezi conştient pentru a obţine o schimbare radicală. A afirma este un lucru şi a înţelege este altul. Când cineva spune: „Înţeleg că nu sunt Unul ci Mulţi", dacă înţelegerea sa este adevărată şi nu simpla palavrageala insubstanţială, de discuţie ambiguă, aceasta indică, semnalează, dovedeşte o deplină verificare a Doctrinei Multiplelor Euri.

Cunoaşterea şi Înţelegerea sunt diferite. Prima dintre acestea aparţine minţii, a doua aparţine inimii. Simpla cunoaştere a Doctrinei Multiplelor Euri nu serveşte la nimic; din nenorocire, în aceste vremuri în care trăim, cunoaşterea a depăşit cu mult înţelegerea, fiindcă bietul om, a dezvoltat în mod exclusiv latura cunoaşterii, uitând în mod lamentabil de latura corespunzătoare a Fiinţei.

A cunoaşte Doctrina Multiplelor Euri şi a o înţelege este fundamental pentru orice schimbare radicală adevărată. Când un om începe să se observe minuţios pe el însuşi, pornind de la faptul că nu este Unul ci Mulţi, în mod evident a iniţiat munca serioasă asupra naturii sale interioare.

□ CAPITOLUL 13 □
OBSERVATOR ŞI OBSERVAT □

Este foarte clar şi nu se dovedeşte greu de înţeles că atunci când cineva începe să se observe pe sine însuşi în mod serios din punctul de vedere al faptului că nu este Unul, ci Mulţi, începe să lucreze realmente asupra a ceea ce poartă în interior.

Următoarele defecte Psihologice sunt obstacole, bariere, piedici, pentru munca de Autoobservare Intimă: Mitomania (Grandomania, a se crede un Zeu), Egolatria (Credinţa într-un Eu permanent; adorarea oricărui tip de Alter Ego), Paranoia (Parada de erudiţie, Autosuficienţa, înfumurare, a se crede infailibil, orgoliu mistic, persoana care nu ştie să vadă punctul de vedere al altuia). Când continuăm cu convingerea absurdă că suntem Unul, că posedăm un Eu permanent, munca serioasă asupra noastră înşine se dovedeşte a fi mai mult decât imposibilă.

Cine se crede mereu Unul, nicicând nu va fi capabil să se separe de propriile sale elemente indezirabile. Va considera fiecare gând, sentiment, dorinţă, emoţie, pasiune, afect, etc., etc., etc., ca funcţionalisme diferite, nemodificabile ale propriei sale naturi şi chiar se va justifica în faţa celorlalţi, spunând că anumite defecte personale sunt de natură ereditară...

Cine acceptă Doctrina Multiplelor Euri, înţelege pe baza observării că fiecare dorinţă, gând, acţiune, pasiune, etc., corespunde acestui sau altui Eu distinct, diferit... Orice atlet al Autoobservării intime lucrează foarte serios înăuntrul său însuşi şi se străduieşte să îndepărteze din psihicul său diversele elemente nedorite pe care le poartă în interior...

Dacă o persoană începe cu adevărat şi foarte sincer să se observe în interior, se divide în două: Observator şi Observat. Dacă acea divizare nu s-ar produce, este evident că nicicând nu am face un pas înainte pe Calea minunată a Auto-Cunoaşterii. Cum ne-am putea observa pe noi înşine dacă am comite greşeala de a nu vrea să ne divizăm în Observator şi Observat?

Dacă această divizare nu s-ar produce, este clar că niciodată nu am face un pas înainte pe drumul Auto-Cunoaşterii. Fără îndoială, când această divizare nu are loc, continuăm identificaţi cu toate procesele Eului Pluralizat...

Cine se identifică cu diversele procese ale Eului Pluralizat, este mereu victimă a circumstanţelor. Cum ar putea modifica împrejurările acela care nu se cunoaşte pe sine însuşi? Cum s-ar putea cunoaşte pe sine însuşi cel care niciodată nu s-a observat în interior?

În ce mod ar putea cineva să se auto-observe, dacă nu se divide mai întâi în Observator şi Observat?

Ei bine, nimeni nu poate începe să se schimbe radical atâta timp cât nu este capabil să spună: „această dorinţă este un Eu animalic pe care trebuie să-l elimin”; „acest gând egoist este un alt Eu care mă chinuieşte şi pe care trebuie să-l dezintegrez”; „acest sentiment care-mi răneşte inima este un Eu intrus, pe care trebuie să-l reduc la praf cosmic”, etc., etc.

Fireşte, acest lucru este imposibil pentru cine nicicând nu s-a divizat în Observator şi Observat. Cine ia toate procesele sale Psihologice ca funcţionalisme ale unui Eu Unic, Individual şi Permanent, este atât de identificat cu toate erorile sale, le are atât de unite cu sine însuşi, încât a pierdut, din acest motiv, capacitatea pentru a le separa de Psihicul său.

Evident, astfel de persoane niciodată nu se pot schimba radical, sunt oameni condamnaţi la cel mai deplin eşec.

□ CAPITOLUL 14 □
GÂNDURI NEGATIVE □

A gândi profund şi cu deplină atenţie se dovedeşte ciudat în această epocă involutivă şi decadentă. Din Centrul Intelectual izvorăsc diverse gânduri care nu provin dintr-un Eu permanent cum presupun în mod stupid ignoranţii cultivaţi, ci din diferitele „Euri” ce există în fiecare dintre Noi. Când un om gândeşte, crede cu fermitate că gândeşte el în sine însuşi şi prin sine însuşi.

Bietul mamifer intelectual, nu vrea să-şi dea seama că multiplele gânduri care trec prin mintea sa îşi au originea în diversele „Euri” pe care le purtăm în interior. Aceasta înseamnă că nu suntem adevăraţi indivizi gânditori; în realitate, încă nu avem minte individuală. Totuşi, fiecare dintre diferitele „Euri” pe care le purtăm în interior foloseşte Centrul nostru Intelectual, îl utilizează de câte ori poate pentru a gândi. Ar fi, deci, absurd să ne identificăm cu un anumit gând negativ sau dăunător, crezându-l proprietate particulară.

În mod evident, acest sau acel gând negativ provine dintr-un oarecare „Eu” care la un moment dat a folosit în mod abuziv Centrul nostru Intelectual. Există gânduri negative de diferite feluri: suspiciune, neîncredere, rea-voinţă faţă de altă persoană, gelozie pasională, gelozie religioasă, gelozie politică, gelozie faţă de prietenii sau de tip familial, lăcomie, desfrâu, răzbunare, mânie, orgoliu, invidie, ură, resentiment, furt, adulter, lene, gurmandism, etc., etc., etc...

În realitate, sunt atât de multe defectele psihologice pe care le avem, încât chiar dacă am avea cerul gurii din oţel şi o mie de limbi pentru a vorbi, nu am izbuti să le enumerăm complet. Ca urmare sau corolar al celor spuse anterior, se dovedeşte necugetat să ne identificăm cu gândurile negative. Cum se face că nu este posibil să existe efect fără cauză, afirmăm în mod solemn că nicicând un gând nu ar putea exista prin el însuşi, prin generare spontană...

Relaţia dintre gânditor şi gând este evidentă; fiecare gând negativ îşi are originea într-un gânditor diferit. În fiecare dintre noi există atâţia gânditori negativi câte gânduri de acest fel.

Privită această problemă dintr-un unghi pluralizat, „Gânditori şi gânduri”, realitatea este că fiecare dintre „Eurile” pe care le cărăm în Psihicul nostru, e cu siguranţă un gânditor diferit.

Incontestabil, înăuntrul fiecăruia dintre noi există exagerat de mulţi gânditori; totuşi, fiecare dintre aceştia, deşi e doar o parte, se crede totul la un moment dat...

Mitomanii, egolatrii, narcisiştii, paranoicii, nicicând n-ar accepta teza „Pluralităţii Gânditorilor”, deoarece se iubesc prea mult pe ei înşişi, se simt „tatăl lui Tarzan” sau „mama puiuţilor”...

Cum ar putea astfel de persoane anormale să accepte ideea că nu posedă o minte individuală, genială, minunată?...

Totuşi, acei pedanţi au cea mai buna părere despre ei înşişi şi chiar se îmbracă cu tunica lui Aristip pentru a da dovadă de înţelepciune şi umilinţă...

Legenda secolelor povesteşte undeva că Aristip, vrând să dea dovadă de înţelepciune şi umilinţă, s-a îmbrăcat cu o veche tunică, plină de petice şi găuri; a luat în mâna dreaptă Bastonul Filosofiei şi s-a dus pe străzile Atenei...

Se spune că atunci când Socrate l-a văzut venind, a exclamat cu voce tare: „O, Aristip, vanitatea ta se vede prin găurile veşmântului tău!”

Cine nu trăieşte mereu în stare de Alerta Noutate, de Percepţie Alertă, gândind că gândeşte, se identifică cu uşurinţă cu orice gând negativ. Ca urmare a acestui fapt, se întăreşte în mod lamentabil puterea sinistră a „Eului Negativ”, autor al gândului corespunzător despre care e vorba.

Cu cât ne identificăm mai mult cu un gând negativ, cu atât mai mult vom fi sclavii „Eului” corespunzător care îl caracterizează. În ceea ce priveşte Gnoza, Drumul Secret, munca asupra noastră înşine, tentaţiile noastre particulare se găsesc tocmai în „Eurile” care urăsc Gnoza, munca esoterică, deoarece nu ignoră că existenţa lor înăuntrul psihicului nostru este ameninţată mortal de Gnoză şi de muncă. Acele „Euri Negative” şi certăreţe se înstăpânesc cu uşurinţă pe anumite încâlceli mentale depozitate în Centrul nostru Intelectual şi produc secvenţial curenţi mentali nocivi şi dăunători.

Dacă acceptăm aceste gânduri, acele „Euri Negative” care la un moment dat controlează Centrul nostru Intelectual, vom fi atunci incapabili să ne eliberăm de rezultatele lor.

Niciodată nu trebuie să uităm că orice „Eu Negativ” se „Auto-Înşeală” şi „Înşeală”, în concluzie: Minte. De fiecare dată când simţim o subită pierdere de forţă, când aspirantul se decepţionează faţă de Gnoză, de munca esoterică, când îşi pierde entuziasmul şi abandonează ce este mai bun, este evident că a fost înşelat de vreun Eu Negativ.

„Eul Negativ al Adulterului” distruge cămine nobile şi-i face pe copii nefericiţi. „Eul Negativ al Geloziei” înşeală fiinţele care se adoră şi distruge fericirea acestora. „Eul Negativ al Orgoliului Mistic” îi înşeală pe devoţii Drumului, iar aceştia, simţindu-se înţelepţi, îşi abandonează Maestrul sau îl trădează...

Eul Negativ apelează la experienţele noastre personale, la amintirile noastre, la cele mai bune năzuinţe ale noastre, la sinceritatea noastră şi, prin intermediul unei riguroase selecţii a tuturor acestora, prezintă ceva într-o falsă lumină, ceva ce fascinează şi survine eşecul...

Totuşi, când o persoană descoperă „Eul” în acţiune, când a învăţat să trăiască în stare de alertă, o astfel de înşelătorie devine imposibilă...

□ CAPITOLUL 15 □
INDIVIDUALITATE □

A se crede „Unul”, desigur este o glumă de mult prost gust; din nefericire, aceasta zădarnică iluzie există înăuntrul fiecăruia dintre noi. În mod lamentabil, întotdeauna avem cea mai bună părere despre noi înşine,

niciodată nu ne trece prin cap să înţelegem că nici măcar nu posedam o individualitate adevărată. Partea cea mai proastă este că ne oferim chiar falsul lux de a presupune că fiecare dintre noi se bucură de o conştiinţă deplină şi de o voinţă proprie.

Bieţii de noi! Cât de stupizi suntem! Fără nici o îndoială, ignoranţa este cea mai rea dintre nenorociri.

Înăuntrul fiecăruia dintre noi există mai multe mii de Indivizi diferiţi, subiecţi distincţi, Euri sau persoane care se ceartă între ele, care se bat pentru supremaţie şi care nu au nici o ordine sau concordanţă. Dacă am fi conştienţi, dacă ne-am trezi din atâtea visuri şi fantezii, cât de diferită ar fi viaţa...

Însă, ca o culme a nefericirii noastre, emoţiile negative şi auto-consideraţiile şi amorul propriu, ne fascinează, ne hipnotizează, niciodată nu ne permit să ne amintim de noi înşine, să ne vedem aşa cum suntem...

Credem că avem o singură voinţă, când în realitate posedăm multe voinţe diferite. (Fiecare Eu o are pe a sa.) Tragi-comedia acestei întregi Multiplicităţi Interioare se dovedeşte înfiorătoare; diferitele voinţe interioare se ceartă între ele, trăiesc în conflict continuu, acţionează în direcţii diferite. Dacă am avea o adevărată Individualitate, dacă am poseda o Unitate în locul unei Multiplicităţi, am avea de asemenea continuitate a scopurilor, conştiinţa trezită, voinţa particulară, individuală. Ceea ce este indicat e să ne schimbăm; cu toate acestea, trebuie să începem prin a fi sinceri faţă de noi înşine. Avem nevoie să facem un inventar psihologic despre noi înşine pentru a cunoaşte ceea ce avem în plus şi ceea ce ne lipseşte.

Este posibil să obţinem o Individualitate, însă dacă noi credem că o avem, acea posibilitate va dispărea. Este evident că niciodată nu am lupta pentru a obţine ceva ce credem că avem.

Fantezia ne face să credem că suntem posesori ai Individualităţii. Este urgent să luptăm împotriva fanteziei; aceasta ne face să părem că şi cum am fi în felul acesta sau acela, când, în realitate, suntem mizerabili, neruşinaţi şi perverşi. Credem că suntem oameni, când de fapt, suntem numai nişte mamifere intelectuale lipsite de Individualitate.

Mitomanii se cred Zei, Mahatmaşi, etc., fără să bănuiască faptul că nici măcar nu au minte individuală şi Voinţă Conştientă. Egolatrii îl adoră într-atât pe iubitul lor Ego, încât nicicând nu ar accepta ideea Multiplicităţii Egourilor înăuntrul lor înşişi.

Paranoicii, cu tot orgoliul clasic ce-i caracterizează, nici măcar nu vor citi această carte...

Este indispensabil să luptăm pe viaţă şi pe moarte împotriva fanteziei legate de noi înşine, dacă nu vrem să fim victime ale emoţiilor artificiale şi ale experienţelor false care pe lângă faptul că ne pun în situaţii ridicole, împiedică orice posibilitate de dezvoltare interioară.

Animalul intelectual este atât de hipnotizat de fantezia sa încât visează că este un leu sau o acvilă, pe când cu adevărat nu este nimic altceva decât un netrebnic vierme din noroiul pământului.

Mitomanul niciodată nu ar accepta aceste afirmaţii făcute în rândurile de mai sus; evident, el se simte arhihierofant, orice s-ar spune, fără să bănuiască faptul că fantezia nu este practic nimic, „nimic altceva decât fantezie”. Fantezia este o forţă reală care acţionează în mod universal asupra omenirii şi care menţine umanoidul intelectual într-o stare de vis, făcându-l să creadă că este deja un om, că posedă adevărata Individualitate, voinţă, conştiinţă trezită, minte particulară, etc., etc.

Când gândim că suntem unul, nu ne putem clinti din locul în care ne aflăm în noi înşine, batem pasul pe loc şi în cele din urmă degenerăm, involuăm. Fiecare dintre noi se găseşte într-o anumită etapă psihologică şi nu vom putea ieşi din aceasta, decât dacă le vom descoperi în mod direct pe toate acele persoane sau Euri care trăiesc înăuntrul persoanei noastre.

Este clar că prin intermediul auto-observării intime vom putea vedea persoanele care trăiesc în psihicul nostru şi pe care trebuie să le eliminăm pentru a obţine transformarea radicală.

Această percepţie, aceasta auto-observare, transformă în mod fundamental toate concepţiile greşite pe care le avem despre noi înşine şi, ca rezultat, vom evidenţia faptul concret că nu posedăm o adevărată Individualitate. Atâta timp cât nu ne vom autoobserva, vom trăi cu iluzia că suntem Unul şi, în consecinţă, viaţa noastră va fi falsă.

Nu este posibil să ne relaţionăm corect cu semenii noştri când nu se realizează o schimbare interioară în adâncul psihicului nostru. Orice transformare intimă cere eliminarea prealabilă a Eurilor pe care le purtăm în interior. În nici un caz nu am putea elimina acele Euri, dacă nu le observăm în interiorul nostru. Pentru aceia care se simt Unul, care au despre ei înşişi cea mai bună părere, care nicicând nu ar accepta doctrina celor multipli şi nici nu doresc să observe Eurile, aşadar orice posibilitate de schimbare devine imposibilă în ei. Nu este posibil să ne schimbăm dacă nu eliminăm, însă cine se simte posesor al Individualităţii, dacă ar accepta că trebuie să elimine, nu ar şti în realitate ce este ceea ce trebuie să elimine.

Dar, nu trebuie să uităm că cine crede că este Unul, fiind auto-înşelat, crede că ştie într-adevăr ce trebuie să elimine, însă în realitate nici măcar nu ştie că nu ştie, este un ignorant cultivat. Avem nevoie să ne „dezegoizăm” pentru a ne „individualiza”, însă cine crede că posedă Individualitatea este imposibil să se poată dezegoiza.

Individualitatea este sacră sută la sută; puţini sunt cei care o au, dar toţi cred că o au.

Cum am putea elimina „Eurile”, dacă noi credem că avem un „Eu” unic?

În mod sigur, numai cel care niciodată nu s-a Auto-Observat în mod serios, crede că are un Eu Unic. Dar trebuie să fim foarte clari în această învăţătură întrucât există pericolul psihologic de a confunda Individualitatea autentică cu conceptul unui fel de „Eu Superior” sau ceva de acest gen.

Individualitatea Sacră se află mult dincolo de orice formă de „Eu”, ea este ceea ce este, ceea ce a fost dintotdeauna şi ceea ce va fi mereu. Legitima

individualitate este Fiinţa, iar raţiunea de a fi a Fiinţei este însăşi Fiinţa. Să se facă distincţie între Fiinţă şi Eu. Cei care confundă Eul cu Fiinţa, cu siguranţă că nicicând nu s-au auto-observat în mod serios.

Până când Esenţa, conştiinţa, va rămâne pe mai departe îmbuteliată în tot acest ansamblu de Euri pe care îl purtăm în interior, schimbarea radicală va fi mai mult decât imposibilă.

□ CAPITOLUL 16 □
CARTEA VIEŢII □

O persoană e ceea ce este viaţa sa. Ceea ce continuă dincolo de moarte, e viaţa. Aceasta este semnificaţia cărţii vieţii care se deschide o dată cu moartea. Privită această chestiune dintr-un punct de vedere strict psihologic, o zi oarecare din viaţa noastră este, în realitate, o mică replică a întregii vieţi. Din toate acestea putem deduce următoarele: dacă un om nu lucrează asupra lui însuşi astăzi, nu se va schimba nicicând. Când afirmăm că vrem să lucrăm asupra noastră înşine şi nu lucrăm azi, amânând munca pe mâine, o astfel de afirmaţie va fi un simplu proiect şi nimic mai mult, deoarece în ziua de azi se afla replica întregii noastre vieţi.

Există undeva o vorbă populară care spune: „Nu lăsa pe mâine, ce poţi face azi”. Dacă un om spune: „Voi lucra asupra mea însumi mâine”, nicicând nu va lucra asupra lui însuşi, deoarece întotdeauna va exista un mâine. Acest lucru este foarte similar cu o anumită înştiinţare, anunţ sau text pe care unii comercianţi îl afişează în magazinele lor:

„AZI NU SE DĂ PE DATORIE, DAR MÂINE DA”.

Când vreun nevoiaş, vine să solicite credit, se loveşte de teribila înştiinţare, iar dacă revine a doua zi, găseşte din nou nenorocitul anunţ sau text. Aceasta e ceea ce se cheamă în psihologie „boala zilei de mâine”. Atâta timp cât un om va spune „mâine”, nicicând nu se va schimba. Este necesar, cu maximă urgentă, fără nici o amânare, să lucrăm asupra noastră înşine azi, nu să visăm leneşi la un viitor sau la o oportunitate extraordinară.

Aceia care spun: „Întâi voi face asta sau aia şi după aceea voi lucra”, niciodată nu vor lucra asupra lor înşişi, aceştia sunt locuitorii pământului menţionaţi în Cărţile Sfinte. Am cunoscut un puternic proprietar de pământuri care spunea: „Trebuie mai întâi să mă înavuţesc şi după aceea voi lucra asupra Mea Însumi”. Când era bolnav pe moarte, l-am vizitat, i-am pus următoarea întrebare: „Tot mai vrei să te înavuţeşti?”

„Îmi pare într-adevăr rău că am pierdut timpul”, mi-a răspuns. După câteva zile a murit, după ce şi-a recunoscut greşeala.

Acel om avea multe pământuri, dar vroia să se înstăpânească pe proprietăţile vecine, să se „înavuţească” pentru ca ferma sa să fie mărginită exact de patru drumuri.

„Ajunge zilei necazul ei!”, a spus Marele KABIR Iisus. Să ne auto-observăm chiar azi, în legătură cu ziua mereu recurentă, miniatură a întregii noastre

vieţi.

Când un om începe să lucreze asupra lui însuşi chiar azi, când îşi observă neplăcerile şi suferinţele, merge pe drumul succesului.

Nu ar fi posibil să eliminăm ceea ce nu cunoaştem. Trebuie să observăm mai întâi propriile noastre erori.

Avem nevoie să ne cunoaştem nu doar ziua, ci şi relaţia cu aceasta. Există o anumită zi obişnuită pe care fiecare persoană o experimentează direct, exceptând faptele insolite, neobişnuite.

Se dovedeşte interesant să observăm recurenţa zilnică, repetiţia de cuvinte şi întâmplări pentru fiecare persoană, etc.

Această repetare sau recurenţă a evenimentelor şi cuvintelor, merită să fie studiată, ne conduce la auto-cunoaştere.

□ CAPITOLUL 17 □
CREATURI MECANICE □

Nicidecum nu am putea nega Legea Recurenţei care se produce în fiecare moment al vieţii noastre. În mod cert, în fiecare zi a existenţei noastre există o repetare de evenimente, stări de conştiinţă, cuvinte, dorinţe, gânduri, acte de voinţă, etc.

Este clar că atunci când o persoană nu se auto-observă, nu-şi poate da seama de această neîncetată repetare zilnică.

Se dovedeşte a fi evident că cine nu simte nici un interes pentru a se observa pe sine însuşi, nu doreşte nici să muncească pentru a obţine o adevărată transformare radicală.

Dar, culmea culmilor, există oameni care vor să se transforme fără a lucra asupra lor înşişi.

Nu negăm faptul că fiecare are dreptul la adevărata fericire a spiritului, însă, de asemenea este sigur faptul că o astfel de fericire ar fi mai mult decât imposibilă, dacă nu lucrăm asupra noastră înşine.

O persoană se poate schimba în mod intim când într-adevăr reuşeşte să-şi modifice reacţiile în faţa diverselor întâmplări care îi survin zilnic.

Dar nu am putea să schimbăm modul nostru de a reacţiona în faţa întâmplărilor vieţii practice, dacă nu am lucra serios asupra noastră înşine.

Avem nevoie să schimbăm modul nostru de a gândi, să fim mai puţin neglijenţi, să devenim mai serioşi şi să luăm viaţa într-un mod diferit, în sensul său real şi practic.

Însă, dacă noi continuăm aşa cum suntem, comportându-ne la fel în fiecare zi, repetând aceleaşi greşeli, cu aceeaşi neglijenţă din totdeauna, orice posibilitate de schimbare va rămâne, de fapt, eliminată.

Dacă o persoană într-adevăr vrea să ajungă să se cunoască pe sine însăşi, trebuie să înceapă prin a-şi observa propria comportare în faţa evenimentelor oricărei zile a vieţii.

Nu vrem să spunem cu aceasta că o persoană nu trebuie să se observe pe ea însăşi zilnic, vrem doar să afirmăm că trebuie să începem prin a observa o primă zi.

În toate trebuie să existe un început, şi a începe prin a observa comportamentul nostru în oricare zi din viaţa noastră este un bun început.

A observa reacţiile noastre mecanice în faţa tuturor acelor detalii mărunte ale dormitorului, locuinţei, sufrageriei, casei, străzii, serviciului, etc., etc., etc., ceea ce spunem, simţim şi gândim, este cu siguranţă lucrul cel mai indicat.

Important este să vedem apoi cum sau în ce mod putem schimba acele reacţii; însă dacă noi credem că suntem persoane bune, că nicicând nu ne comportăm în mod inconştient şi greşit, nicicând nu ne vom schimba.

Înainte de toate avem nevoie să înţelegem că suntem persoane-maşini, simple marionete controlate de agenţi secreţi, de Euri ocult.

Înăuntrul persoanei noastre trăiesc multe persoane, niciodată nu suntem identici; uneori se manifestă în noi o persoană meschină; alteori o persoană iritabilă; în orice altă clipă o persoană splendidă, binevoitoare; mai târziu o persoană scandaloasă sau calomniatoare; după aceea un sfânt, apoi un şarlatan, etc., etc., etc.

Avem persoane de tot felul în interiorul fiecăruia dintre noi, Euri de toate felurile.

Personalitatea noastră nu este altceva decât o marionetă, o păpuşă vorbitoare, ceva mecanic.

Să începem prin a ne comporta conştient pe durata unei mici părţi a zilei; trebuie să încetăm să fim simple maşini, chiar dacă va fi timp de câteva minute pe zi, acesta va avea o influenţă decisivă asupra existenţei noastre.

Când ne Auto-Observăm şi refuzăm să facem ceea ce vrea un Eu sau altul, este clar că începem să nu mai fim maşini.

Un singur moment în care suntem destul de conştienţi pentru a înceta să fim maşini, dacă se face în mod voluntar, de obicei modifică multe circumstanţe neplăcute...

◻ CAPITOLUL 18 ◻
PÂINEA SUPRASUBSTANŢIALĂ ◻

Dacă observăm cu luare-aminte oricare zi din viaţa noastră, vom vedea că într-adevăr nu ştim să trăim în mod conştient.

Viaţa noastră seamănă cu un tren în mers, deplasându-se pe şinele fixe ale obiceiurilor mecanice, rigide, ale unei existenţe zadarnice şi superficiale.

Ciudăţenia acestui caz este că niciodată nu ne trece prin cap să modificăm obiceiurile, se pare că nu obosim repetând mereu aceleaşi lucruri.

Obiceiurile ne menţin pietrificaţi, însă credem că suntem liberi; suntem înspăimântător de urâţi, dar ne credem precum Apollo...

Suntem oameni mecanici, motiv mai mult decât suficient pentru a duce lipsă

de orice sentiment adevărat legat de ceea ce facem în viaţă.

Ne mişcăm zilnic pe vechiul făgaş al obiceiurilor noastre învechite şi absurde, şi astfel e clar că nu avem o adevărată viaţă; în loc să trăim, vegetăm în mod mizerabil şi nu primim impresii noi.

Dacă o persoană şi-ar începe ziua în mod conştient, este evident că acea zi ar fi foarte diferită de celelalte zile.

Când cineva ia întreaga sa viaţă ca fiind chiar acea zi pe care o trăieşte, când nu lasă pe mâine ceea ce trebuie făcut chiar azi, ajunge într-adevăr să cunoască ceea ce înseamnă să lucreze asupra sa însuşi.

Niciodată o zi nu e lipsită de importanţă; dacă într-adevăr vrem să ne transformăm radical, trebuie să ne vedem, să ne observăm şi să ne înţelegem zi de zi.

Totuşi, oamenii nu vor să se vadă pe ei înşişi; unii, dorind să lucreze asupra lor înşişi, îşi justifică neglijenţa prin fraze ca următoarea: „Munca de la birou nu-mi permite să lucrez asupra mea însumi”. Astfel de cuvintele lipsite de sens, goale, zadarnice, absurde, servesc doar pentru a justifica indolenţa, lenea, lipsa de iubire pentru Marea Cauză.

Astfel de oameni, chiar dacă au multe nelinişti spirituale, e clar că nu se vor schimba nicicând.

A ne observa pe noi înşine este urgent, presant, de neamânat.

Auto-Observarea intimă este fundamentală pentru schimbarea adevărată.

Care este starea ta psihologică la trezire? Care este starea ta sufletească pe durata micului dejun? Ai fost nerăbdător cu chelnerul? Cu soţia? De ce ai fost nerăbdător? Ce este ceea ce te bulversează mereu? etc.

A nu fuma sau a mânca mai puţin nu reprezintă întreaga schimbare, însă într-adevăr indică un oarecare progres. Ştim bine că viciul şi lăcomia sunt inumane şi bestiale.

Cineva care s-a dedicat Drumului Secret, nu este bine să aibă un corp fizic excesiv de gras şi cu o burtă proeminentă şi lipsit de orice euritmie de perfecţiune. Acel fapt indică lăcomie, gurmandism şi chiar lene.

Viaţa zilnică, profesia, serviciul, chiar dacă sunt vitale pentru existenţă, reprezintă somnul conştiinţei.

A şti că viaţa este un vis nu înseamnă că am înţeles-o.

Înţelegerea vine o dată cu Auto-Observarea şi cu munca intensă asupra noastră înşine.

Pentru a lucra asupra noastră, este indispensabil să lucrăm asupra vieţii noastre zilnice, chiar de azi, şi atunci vom înţelege ceea ce înseamnă acea frază din Rugăciunea Domnului: „Pâinea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi”.

Propoziţia „Toate Zilele” înseamnă în greceşte, „Pâinea Suprasubstanţială” sau „Pâinea din Înalt”.

Gnoza dă acea Pâine a Vieţii în dublul sens de idei şi forţe care ne permit să

dezintegrăm erorile psihologice.

De fiecare dată când reducem la praf cosmic un anumit „Eu”, câştigăm experienţă psihologică, mâncăm Pâinea Înţelepciunii, primim o nouă cunoaştere.

Gnoza ne oferă „Pâinea Suprasubstanţială”, „Pâinea Înţelepciunii”, şi ne arată cu precizie noua viaţă care începe în noi înşine, înăuntrul nostru înşine, aici şi acum.

Aşadar, nimeni nu poate să-şi modifice viaţa sau să schimbe vreun lucru relaţionat cu reacţiile mecanice ale existenţei, decât dacă dispune de ajutorul noilor idei şi primeşte sprijin Divin.

Gnoza dă aceste idei noi şi predă „modus operandi” prin intermediul căruia o persoană poate fi asistată de Forţe Superioare minţii.

Trebuie să pregătim centrii inferiori ai organismului nostru pentru a primi ideile şi forţele care vin de la Centrii Superiori.

În munca asupra eului însuşi nu există nimic neglijabil.

Orice gând, oricât de nesemnificativ ar fi, merită să fie observat. Orice emoţie negativă, reacţie, etc., trebuie să fie observată.

□ CAPITOLUL 19 □
BUNUL STĂPÂN AL CASEI □

A ne îndepărta de efectele dezastruoase ale vieţii, în aceste vremuri tenebroase, cu siguranţă este foarte dificil, dar indispensabil, altfel eşti devorat de viaţă.

Orice muncă pe care cineva o face asupra sa însuşi, cu scopul de a obţine o dezvoltare sufletească şi spirituală, se relaţionează întotdeauna cu izolarea – foarte bine înţeleasă –, căci sub influenţa vieţii, aşa cum o trăim mereu, nu este posibil să dezvoltăm altceva decât personalitatea.

În nici un caz nu încercăm să ne opunem dezvoltării personalităţii, în mod evident aceasta este necesară în existenţă, însă desigur este ceva pur şi simplu artificial, nu este adevărul, realul din noi.

Dacă bietul mamifer intelectual, în mod greşit numit om, nu se izolează, ci se identifică cu toate faptele vieţii practice şi-şi iroseşte forţele în emoţii negative şi în autoconsideraţii personale şi în deşartă pălăvrăgeală insubstanţială, de discuţie ambiguă, în el nu se va putea dezvolta nimic înălţător, nici un element real, cu excepţia a ceea ce aparţine lumii mecanicităţii.

Fără doar şi poate, cine vrea într-adevăr să obţină dezvoltarea Esenţei în el, trebuie să ajungă să fie închis în mod ermetic.

Acest lucru se referă la ceva intim strâns legat de tăcere.

Fraza provine din timpurile străvechi, când se preda în mod secret o Doctrină despre dezvoltarea interioară a omului, legată de numele lui Hermes.

Dacă o persoană vrea ca, în interioritatea sa, să crească ceva real, este clar

că trebuie să evite scurgerea energiilor sale psihice.

Când cineva are scurgeri de energie şi nu se află izolat în intimitatea sa, este incontestabil că nu va putea obţine în psihicul său dezvoltarea a ceva real.

Viaţa comună, obişnuită vrea să ne devoreze în mod implacabil; noi trebuie să luptăm zilnic împotriva vieţii, trebuie să învăţăm să înotăm împotriva curentului...

Această muncă este contrară vieţii, este vorba de ceva foarte diferit faţă de viaţa de toate zilele şi care totuşi trebuie pus în practică clipă de clipă; vreau să mă refer la Revoluţia Conştiinţei.

Este evident că dacă atitudinea noastră faţă de viaţa zilnică este fundamental greşită; dacă noi credem că totul trebuie să ne meargă bine pur şi simplu, atunci vor veni dezamăgirile...

Oamenii vor ca lucrurile să le iasă bine „pur şi simplu”, pentru că totul trebuie să meargă în acord cu planurile lor; însă cruda realitate este diferită; cât timp o persoană nu se schimbă în interior, că-i place sau nu, va fi mereu victimă a circumstanţelor.

Se spun şi se scriu despre viaţă multe stupidităţi sentimentale, însă acest Tratat de Psihologie Revoluţionară este diferit. Această Doctrină trece direct la subiect, la faptele concrete, clare şi definitive; afirmă în mod accentuat că „Animalul Intelectual”, în mod greşit numit om, este un biped mecanic, inconştient, adormit.

„Bunul Stăpân al Casei” niciodată nu ar accepta Psihologia Revoluţionară; îşi îndeplineşte toate îndatoririle de tată, de soţ, etc., şi în consecinţă are despre el cea mai bună părere. Dar el serveşte doar scopurilor naturii şi atâta tot. Prin opoziţie, vom spune că există şi „Bunul Stăpân al Casei” care înoată împotriva curentului, care nu vrea să se lase devorat de viaţă; însă în lume aceşti indivizi sunt foarte puţini, nu abundă nicicând.

Atunci când o persoană gândeşte în acord cu ideile acestui Tratat de Psihologie Revoluţionară, obţine o viziune corectă asupra vieţii.

□ CAPITOLUL 20 □
CELE 2 LUMI □

A observa şi a se observa pe sine însuşi sunt două lucruri complet diferite, cu toate acestea, ambele pretind atenţie. În observare, atenţia este orientată în afară, spre lumea exterioară, prin intermediul ferestrelor simţurilor. În auto-observarea de sine însuşi, atenţia este orientată spre interior şi pentru aceasta simţurile de percepţie externă nu sunt de folos, acest motiv fiind mai mult decât suficient pentru ca neofitului să-i fie dificilă observarea proceselor sale psihologice intime. Punctul de plecare al ştiinţei oficiale, în latura sa practică, e ceea ce este observabil. Punctul de plecare al muncii asupra sinelui însuşi este auto-observarea, ceea ce este auto-observabil.

Indiscutabil, aceste două puncte de plecare, citate în rândurile de mai sus, ne duc în direcţii complet diferite. Cineva ar putea îmbătrâni cufundat în

dogmele intransigente ale ştiinţei oficiale, studiind fenomene exterioare, observând celule, atomi, molecule, sori, stele, comete, etc., fără a experimenta înăuntrul lui însuşi nici o schimbare radicală.

Genul de cunoaştere care transformă în interior pe cineva, niciodată nu ar putea fi obţinut prin intermediul observării exterioare. Adevărata cunoaştere care poate realmente să producă în noi o schimbare interioară fundamentală, are drept bază auto-observarea directă de sine însuşi. Este urgent să le spunem studenţilor noştri Gnostici să se observe pe ei înşişi şi în ce sens trebuie să se auto-observe, şi motivele pentru aceasta.

Observarea este un mijloc pentru modificarea condiţiilor mecanice ale lumii. Auto-observarea interioară este un mijloc pentru transformarea intimă.

Ca urmare sau corolar al tuturor acestora, putem şi trebuie să afirmăm în mod accentuat că există două categorii de cunoaştere: cea externă şi cea internă, şi că, în afară de cazul când avem în noi înşine centrul magnetic care să poată diferenţia calităţile cunoaşterii, amestecul planurilor sau ordinilor de idei, ar putea să ne ducă la confuzie. Ne găsim deci în faţa a două lumi, cea exterioară şi cea interioară. Prima dintre acestea este percepută prin simţurile de percepţie externă; a doua poate fi percepută doar prin simţul auto-observării interne.

Gânduri, idei, emoţii, năzuinţe, speranţe, dezamăgiri, etc., sunt interioare, invizibile pentru simţurile comune, obişnuite, şi cu toate acestea, sunt pentru noi mai reale decât masa din sufragerie sau fotoliile din salon.

Cu siguranţă, noi trăim mai mult în lumea noastră interioară decât în cea exterioară, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

În Lumile noastre Interne, în lumea noastră secretă, iubim, dorim, bănuim, binecuvântăm, blestemăm, aspirăm, suferim, ne bucurăm, suntem decepţionaţi, recompensaţi, etc., etc., etc.

Incontestabil, cele două lumi, internă şi externă, sunt verificabile în mod experimental.

Lumea exterioară este observabilul. Lumea interioară este auto-observabilul în sine însuşi şi înăuntrul nostru înşine, aici şi acum.

Cine într-adevăr vrea să cunoască „Lumile Interne” ale planetei Pământ sau ale Sistemului Solar sau ale Galaxiei în care trăim, trebuie să cunoască mai întâi lumea sa intimă, viaţa sa interioară, particulară, propriile sale „Lumi Interne”.

„Omule, cunoaşte-te pe tine însuţi şi vei cunoaşte Universul şi Zeii”. Cu cât va explora mai mult această „Lume Interioară” numită „Sine însuşi”, cu atât mai mult va înţelege că trăieşte simultan în două lumi, în două realităţi, în două sfere, cea exterioară şi cea interioară.

La fel cum unei persoane îi este indispensabil să înveţe să umble în „lumea exterioară”, pentru a nu cădea într-o prăpastie, a nu se rătăci pe străzile oraşului, a-şi selecta prieteniile, a nu se întovărăşi cu perverşi, a nu mânca otravă, etc., tot aşa, prin intermediul muncii psihologice asupra noastră înşine, învăţăm să umblăm în „Lumea Interioară”, care este explorabilă prin

intermediul auto-observării de sine.

În realitate, simţul auto-observării de sine însuşi se găseşte atrofiat la rasa umană, decadenţă a acestei epoci în care trăim.

Pe măsură ce noi perseverăm în auto-observarea noastră înşine, simţul auto-observării intime se va dezvolta în mod progresiv.

□ CAPITOLUL 21 □
OBSERVARE DE SINE ÎNSUŞI □

Auto-Observarea intimă de sine însuşi este un mijloc practic pentru a obţine o transformare radicală.

A cunoaşte şi a observa sunt lucruri diferite. Mulţi confundă observarea de sine cu faptul de a cunoaşte. Cunoaştem că suntem aşezaţi pe un scaun într-o sală, însă aceasta nu înseamnă că vom observa scaunul.

Cunoaştem că la un moment dat suntem într-o stare negativă, poate faţă de o problemă, sau preocupaţi de o chestiune sau alta, sau într-o stare de nelinişte sau de incertitudine, etc., dar aceasta nu înseamnă că o vom observa.

Simţiţi antipatie pentru cineva? Nu vă place o anumită persoană? De ce? Veţi spune că cunoaşteţi acea persoană...

Vă rog, observaţi-o! A cunoaşte nicicând nu înseamnă a observa; nu confundaţi faptul de a cunoaşte cu faptul de a observa...

Observarea de sine, care este sută la sută activă, este un mijloc pentru schimbarea de sine, în timp ce cunoaşterea, care e pasivă, nu este. Cu siguranţă, a cunoaşte nu este un act de atenţie. Atenţia dirijată spre interiorul nostru înşine, spre ceea ce se întâmplă înăuntrul nostru, este într-adevăr ceva pozitiv, activ...

În cazul unei persoane faţă de care avem antipatie, numai aşa, pentru că aşa avem chef şi de multe ori fără nici un motiv, remarcăm multitudinea de gânduri care se acumulează în minte, grupul de voci care vorbesc şi strigă dezordonat înăuntrul nostru înşine, ceea ce spun, emoţiile dezagreabile care apar în interiorul nostru, savoarea neplăcută pe care toate acestea o lăsă în psihicul nostru, etc., etc.

Evident, într-o asemenea stare ne dăm seama, deopotrivă, de faptul că în interior tratăm foarte urât persoana faţă de care avem antipatie. Însă, pentru a vedea toate acestea, este nevoie indiscutabil de o atenţie dirijată în mod intenţionat spre interiorul nostru înşine; nu de o atenţie pasivă. Atenţia dinamică provine într-adevăr de la partea observatoare, în timp ce gândurile şi emoţiile aparţin părţii observate.

Toate acestea ne fac să înţelegem că faptul de a cunoaşte este ceva pe de-a-ntregul pasiv şi mecanic, în contrast evident cu observarea de sine, care este un act conştient. Nu vrem să spunem cu asta că nu există observarea mecanică de sine, însă un asemenea tip de observare nu are nimic de-a face cu auto-observarea psihologică la care ne referim.

A gândi şi a observa se dovedesc a fi, de asemenea, foarte diferite. Orice subiect îşi poate oferi luxul de a gândi despre el însuşi tot ceea ce vrea, dar asta nu înseamnă că se va observa cu adevărat. Trebuie să vedem diferitele „Euri” în acţiune, să le descoperim în psihicul nostru, să înţelegem că înăuntrul fiecăruia dintre ele există un procentaj din propria noastră conştiinţă, să ne căim că le-am creat, etc.

Atunci vom exclama: „Dar ce face acest EU?” „Ce spune?” „Ce este ceea ce vrea?” „De ce mă chinuieşte cu desfrâul sau, cu mânia sa?”, etc., etc., etc.

Atunci vom vedea în interiorul nostru înşine toată acea înlănţuire de gânduri, emoţii, dorinţe, pasiuni, comedii private, drame personale, minciuni elaborate, discursuri, scuze, morbidităţi, paturi de plăcere, scene de lascivitate, etc., etc., etc.

De multe ori, înainte de a adormi, tocmai în clipa de trecere de la starea de veghe la cea de somn, percepem înăuntrul propriei noastre minţi diferite voci care vorbesc între ele, sunt diferitele Euri care trebuie să rupă în acele momente orice conexiune cu diferiţii centri ai maşinii noastre organice, cu scopul de a se cufunda apoi în lumea moleculară, în a „Cincea Dimensiune”.

◻ CAPITOLUL 22 ◻
VORBĂRIA ◻

Se dovedeşte urgent, presant, de neamânat, să observăm vorbăria interioară şi locul precis din care provine.

Incontestabil, vorbăria interioară greşită este „Causa Causorum” a multor stări psihice nearmonioase şi neplăcute din prezent şi, de asemenea, din viitor.

Evident, acea deşartă pălăvrăgeală insubstanţială, de discuţie ambiguă şi, în general, orice discuţie prejudiciabilă, dăunătoare, absurdă, manifestată în lumea exterioară, îşi are originea în conversaţia interioară greşită.

Se ştie că în Gnoză există practica esoterică a tăcerii interioare; aceasta o cunosc discipolii noştri de „Cameră a Treia”.

Nu este de prisos să spunem cu deplină claritate că tăcerea interioară trebuie să se refere în mod specific la ceva foarte precis şi definit.

Când procesul gândirii este epuizat înadins pe durata meditaţiei interioare profunde, se obţine tăcerea interioară; însă nu aceasta e ceea ce vrem să explicăm în acest capitol.

„A goli mintea” sau „a o pune în alb” pentru a obţine realmente tăcerea interioară, nici aceasta nu e ceea ce vrem să explicăm acum în aceste paragrafe.

A practica tăcerea interioară la care ne referim, nu înseamnă nici să împiedici ca în minte să pătrundă ceva.

Într-adevăr, vorbim acum de un tip de tăcere interioară foarte diferit. Nu este vorba de ceva vag şi general...

Vrem să practicăm tăcerea interioară în relaţie cu ceva ce se află deja în minte, o persoană, un eveniment, o problemă personală sau străină, ceea ce ni s-a povestit, ceea ce a făcut cineva, etc., dar fără a o atinge cu limba interioară, fără discurs intim...

A învăţa să taci, nu numai cu limba exterioară, ci totodată şi cu limba secretă, internă este extraordinar, minunat.

Mulţi tac în exterior, însă cu limba lor interioară îl jupoaie de viu pe aproapele lor.

Vorbăria interioară înveninată şi răuvoitoare produce confuzie interioară.

Dacă se observă vorbăria interioară greşită, se va vedea că este formată din jumătăţi de adevăr, sau din adevăruri care se relaţionează între ele într-un mod mai mult sau mai puţin incorect, adăugându-se ori omiţându-se ceva.

Din păcate, viaţa noastră emoţională se bazează exclusiv pe „auto-simpatie”.

Drept culme a unei asemenea infamii, simpatizăm doar cu noi înşine, cu atât de iubitul nostru Ego şi simţim antipatie şi chiar ură faţă de cei care nu simpatizează cu noi.

Ne iubim prea mult pe noi înşine, suntem narcisişti sută la sută, acest lucru este incontestabil, indiscutabil.

Până când vom rămâne pe mai departe îmbuteliaţi în „auto-simpatie”, orice dezvoltare a Fiinţei devine mai mult decât imposibilă.

Avem nevoie să învăţăm să vedem punctul de vedere al altuia. Este urgent să ştim să ne punem în locul celorlalţi.

„Astfel că, toate lucrurile pe care vreţi ca oamenii să vi le facă vouă, tot aşa faceţi-le şi voi lor” (Matei 7:12).

Ceea ce într-adevăr contează în aceste studii este modul în care oamenii se comportă în interior în mod invizibil unii cu alţii.

Din nenorocire şi cu toate că suntem foarte politicoşi şi chiar sinceri, uneori fără îndoială că la nivel invizibil şi intern, ne tratăm foarte rău unii pe alţii.

Persoane aparent foarte binevoitoare, îşi târăsc zilnic semenii spre caverna secretă din ei înşişi, pentru a face cu aceştia tot ceea ce poftesc. (umiliri, zeflemisire, batjocură, etc.)

□ CAPITOLUL 23 □
LUMEA DE RELAŢII □

Lumea de relaţii are trei aspecte foarte diferite pe care trebuie să le clarificăm în mod precis. Primul: suntem relaţionaţi cu corpul planetar, adică, cu corpul fizic.

Al doilea: trăim pe planeta Pământ şi, ca o consecinţă logică, suntem relaţionaţi cu lumea exterioară şi cu problemele care ne privesc pe noi: familie, afaceri, bani, chestiuni legate de muncă, profesie, politică, etc., etc., etc.

Al treilea: relaţia omului cu el însuşi. Pentru majoritatea oamenilor, acest tip

de relaţie nu are nici cea mai mică importantă.

Din păcate, pe oameni îi interesează doar primele două tipuri de relaţii, privind cel de-al treilea tip cu cea mai absolută indiferentă.

Hrană, sănătate, bani, afaceri, constituie, de fapt, principalele preocupări ale „Animalului Intelectual” în mod greşit numit „Om”.

Aşadar, este evident că atât corpul fizic cât şi chestiunile lumii sunt exterioare faţă de noi înşine.

Corpul Planetar (corpul fizic) uneori este bolnav, alteori sănătos şi aşa mai departe.

Credem întotdeauna că avem o oarecare cunoaştere în ceea ce priveşte corpul nostru fizic, dar în realitate, nici cei mai buni oameni de ştiinţă din lume nu ştiu multe despre corpul de carne şi oase.

Fără îndoială, corpul fizic, datorită teribilei şi complexei sale organizări, este cu siguranţă cu mult dincolo de înţelegerea noastră.

În ceea ce priveşte al doilea tip de relaţii, suntem victime ale circumstanţelor; este lamentabil că încă nu am învăţat să producem în mod conştient circumstanţe.

Sunt numeroşi oamenii incapabili să se adapteze la nimic sau la nimeni, sau să aibă adevărat succes în viaţă.

Gândindu-ne la noi înşine, din punctul de vedere al muncii esoterice Gnostice, este urgent să cercetăm la care dintre aceste trei tipuri de relaţii suntem deficitari.

Se poate întâmpla cazul concret în care suntem greşit relaţionaţi cu corpul fizic şi din cauza acestui fapt suntem bolnavi.

Se poate întâmpla că suntem prost relaţionaţi cu lumea exterioară şi drept rezultat avem conflicte, probleme economice şi sociale, etc., etc., etc.

Se poate că suntem prost relaţionaţi cu noi înşine şi ca urmare suferim mult din lipsă de iluminare interioară.

Evident, dacă lampa din dormitorul nostru nu este conectată la instalaţia electrică, în odaia noastră va fi beznă.

Cei care suferă din lipsă de iluminare interioară, trebuie să-şi conecteze mintea cu Centrii Superiori ai Fiinţei lor.

Incontestabil, avem nevoie să stabilim relaţii corecte nu doar cu Corpul nostru Planetar (corpul fizic) şi cu lumea exterioară, ci şi cu fiecare din părţile propriei noastre Fiinţe.

Bolnavii pesimişti, plictisiţi de atâţia medici şi medicamente, deja nu mai doresc să se vindece; pacienţii optimişti luptă pentru a trăi.

În Cazinoul din Monte Carlo, mulţi milionari care şi-au pierdut averea la joc, s-au sinucis. Milioane de mame sărmane lucrează pentru a-şi întreţine copiii.

Sunt nenumăraţi aspiranţii deprimaţi care din lipsă de puteri psihice şi de iluminare intimă au renunţat la munca esoterică asupra lor înşişi. Puţini sunt cei care ştiu să profite de adversităţi.

În perioadele de tentaţie implacabilă, deprimare şi dezolare, persoana trebuie să recurgă la intima amintire de sine însuşi.

În străfundul fiecăruia dintre noi, se află TONANTZIN AZTECĂ, STELLA MARIS, ISIS EGIPTEANĂ, DUMNEZEUL MAMĂ, aşteptându-ne pentru a ne vindeca inima îndurerată.

Când o persoană îşi provoacă sieşi şocul „Amintirii de Sine”, se produce realmente o schimbare miraculoasă în întreaga activitate a corpului, astfel încât celulele primesc un aliment diferit.

◻ CAPITOLUL 24 ◻
CÂNTECUL PSIHOLOGIC ◻

A venit momentul să reflectăm foarte serios asupra a ceea ce se numeşte „consideraţie internă”. Nu încape nici cea mai mică îndoială cu privire la aspectul dezastruos al „auto-consideraţiei intime”; aceasta, pe lângă faptul de a hipnotiza conştiinţa, ne face să pierdem foarte multă energie.

Dacă o persoană nu ar comite eroarea de a se identifica atât de mult cu ea însăşi, auto-consideraţia interioară ar fi mai mult decât imposibilă.

Când cineva se identifică cu el însuşi, se iubeşte prea mult, simte milă fată de sine însuşi, se auto-consideră, gândeşte că întotdeauna s-a purtat foarte bine cu cutare, cutărică, cu soţia, cu copiii, etc., şi că nimeni nu l-a ştiut aprecia, etc. În definitiv este un sfânt şi toţi ceilalţi sunt nişte ticăloşi, nişte escroci.

Una dintre formele cele mai obişnuite de auto-consideraţie intimă este preocuparea pentru ceea ce pot gândi alţii despre noi; poate presupun că nu suntem cinstiţi, sinceri, demni de crezare, curajoşi, etc.

Cel mai curios în toate acestea este că ignorăm în mod lamentabil enorma pierdere de energie pe care acest tip de preocupări ne-o produce.

Multe atitudini ostile faţă de anumite persoane care nu ne-au făcut nici un rău, se datorează tocmai unor astfel de preocupări născute din auto-consideraţia intimă.

În aceste circumstanţe, iubindu-se într-atât pe sine însuşi, auto-considerându-se în acest mod, este clar că EUL, sau mai bine zis Eurile, în loc să dispară, se fortifică atunci în mod înspăimântător.

O persoană identificată cu ea însăşi se înduioşează mult de propria sa situaţie şi chiar îi vine să facă socoteli.

Aşa se face că gândeşte că cutare, că cutărică, că prietenul, că prietena, că vecinul, că patronul, că amicul, etc., etc., etc., nu au răsplătit-o cum se cuvenea în ciuda mai sus menţionatelor sale bunăvoinţe, şi îmbuteliată în aceasta, devine insuportabilă şi plictisitoare pentru toată lumea.

Cu un astfel de individ, practic nu se poate vorbi, întrucât orice conversaţie este sigur că va ajunge la cărticica sa de socoteli şi la atât de mult trâmbiţatele sale suferinţe.

Stă scris că în munca esoterică Gnostică, creşterea sufletească este posibilă

numai prin iertarea celorlalţi.

Dacă cineva trăieşte clipă de clipă, în tot momentul, suferind pentru ceea ce alţii îi datorează, pentru ceea ce i-au făcut, pentru amărăciunile pe care i le-au cauzat, mereu cu acelaşi cântec, nimic nu va putea creşte în interiorul său.

Rugăciunea Domnului spune: „Şi ne iartă nouă greşelile noastre, precum şi noi iertăm greşiţilor noştri”.

Sentimentul că alţii îi sunt datori, durerea pentru răutăţile pe care alţii i le-au cauzat, etc., împiedică orice progres interior al Sufletului.

Iisus, Marele KABIR, a spus: „Împacă-te cu pârâşul tău degrabă, până eşti cu el pe drum, că nu cumva pârâşul să te dea pe mâna judecătorului, şi judecătorul temnicerului, şi să fii aruncat în temniţă. Adevărat îţi spun că nu vei ieşi de acolo până ce nu vei plăti cel din urmă bănuţ” (Matei 5:25-26).

Dacă alţii ne datorează, şi noi datorăm. Dacă cerem să ni se plătească până la ultimul dinar, trebuie să plătim înainte până la ultimul bănuţ.

Aceasta este „Legea Talionului”, „Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte”, „Cerc vicios”, absurd.

Scuzele, completa satisfacţie şi umilinţele pe care le cerem altora pentru răutăţile pe care ni le-au făcut, sunt cerute, deopotrivă, de la noi, chiar dacă ne considerăm oi blânde.

A te supune unor legi inutile este absurd, este mai bine să te situezi sub noi influenţe.

Legea Milei este o influenţă mai elevată decât Legea omului violent: „Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

Este urgent, indispensabil şi presant să ne plasăm în mod inteligent sub influenţele minunate ale muncii esoterice Gnostice, să uităm că ceilalţi ne datorează şi să eliminăm din psihicul nostru orice formă de auto-consideraţie.

Niciodată nu trebuie să admitem înăuntrul nostru sentimente de răzbunare, resentimente, emoţii negative, anxietăţi pentru răutăţile care ni s-au făcut, violenţă, invidie, amintire neîncetată a datoriilor, etc., etc.

Gnoza este destinată acelor aspiranţi sinceri, care într-adevăr vor să lucreze şi să se schimbe.

Dacă observăm lumea, putem evidenţia în mod direct că fiecare persoană îşi are propriul său cântec.

Fiecare îşi cântă propriul său cântec psihologic; vreau să mă refer în mod accentuat la acea problemă a poveştilor psihologice; a simţi că alţii îi sunt datori, a se plânge, a se auto-considera, etc.

Uneori, lumea „îşi cântă propriul cântec, doar aşa”, fără a i se da apă la moară, fără a fi îndemnată şi alteori după câteva pahare cu vin...

Noi spunem că plictisitorul nostru cântec trebuie să fie eliminat; acesta ne face neputincioşi la nivel interior, ne fură multă energie.

În chestiuni de Psihologie Revoluţionară, cel care cântă prea bine – nu ne

referim la o voce frumoasă, nici la cântecul fizic desigur, nu poate trece dincolo de sine însuşi; rămâne în trecut...

O persoană împiedicată de cântece triste nu-şi poate schimba Nivelul Fiinţei; nu poate trece dincolo de ceea ce este.

Pentru a trece la un Nivel Superior al Fiinţei, este necesar să încetezi să fii ceea ce eşti; trebuie să nu mai fim ceea ce suntem.

Dacă noi continuăm să fim ceea ce suntem, nicicând nu vom putea trece la un Nivel Superior al Fiinţei.

Pe terenul vieţii practice se întâmplă lucruri neobişnuite. Foarte adesea, o persoană oarecare leagă prietenie cu alta doar pentru că îi este uşor să-i cânte cântecul său.

Din nenorocire, un astfel de tip de relaţii iau sfârşit când cântăreţului i se cere să tacă, să schimbe discul, să vorbească despre altceva, etc.

Atunci cântăreţul, plin de resentiment, pleacă în căutarea unui nou prieten, a cuiva care să fie dispus să-l asculte pe o perioadă nedefinită.

Cântăreţul cere înţelegere, pe cineva care să-l înţeleagă, ca şi cum ar fi atât de uşor să înţelegi o altă persoană.

Pentru a înţelege o altă persoană este necesar să te înţelegi pe tine însuţi. Din nenorocire, bunul cântăreţ crede că se înţelege pe el însuşi.

Sunt mulţi cântăreţii decepţionaţi, care cântă cântecul de a nu fi înţeleşi şi visează la o lume minunată în care ei sunt figurile centrale.

Cu toate acestea nu toţi cântăreţii sunt publici, există şi cei rezervaţi; nu-şi cântă cântecul în mod direct, însă îl cântă în secret.

Sunt oameni care au lucrat mult, care au suferit prea mult, se simt decepţionaţi, cred că viaţa le datorează tot ceea ce nicicând n-au fost capabili să obţină.

Ei resimt în general o tristeţe interioară, o senzaţie de monotonie şi de plictiseală îngrozitoare, oboseală intimă sau frustrare în jurul cărora se strâng gândurile.

Indiscutabil, cântecele secrete ne împiedică să mergem pe drumul auto-realizării intime a Fiinţei.

Din păcate, astfel de cântece interioare secrete trec neobservate de către noi înşine, în afară de cazul când le observăm în mod intenţionat.

În mod evident, orice observare de sine lasă să pătrundă lumina în noi înşine, în profunzimile noastre intime.

Nici o schimbare interioară nu s-ar putea produce în psihicul nostru, fără a fi adusă în lumina observării de sine.

Este indispensabil să ne observăm pe noi înşine când suntem singuri, la fel ca şi atunci când suntem în relaţii cu lumea.

Când o persoană este singură, se prezintă „Euri” foarte diferite, gânduri foarte distincte, emoţii negative, etc.

Nu întotdeauna suntem într-o companie bună când suntem singuri. Este

aproape normal, este foarte firesc, să fim într-o companie foarte proastă în deplină singurătate. „Eurile” cele mai negative şi periculoase se prezintă când suntem singuri.

Dacă vrem să ne transformăm radical, trebuie să ne sacrificăm propriile suferinţe.

De multe ori ne exprimăm suferinţele prin cântece articulate sau nearticulate.

□ CAPITOLUL 25 □
REÎNTOARCERE ŞI RECURENŢĂ □

Un om este ceea ce e viaţa sa; dacă un om nu modifică nimic înăuntrul lui însuşi, dacă nu-şi transformă radical viaţa, dacă nu lucrează asupra lui însuşi, îşi pierde timpul în mod mizerabil.

Moartea este reîntoarcerea la începutul însuşi al vieţii sale cu posibilitatea de a o repeta din nou.

Multe s-au spus în literatura Pseudo-Esoterică şi Pseudo-Ocultistă despre tema vieţilor succesive, este mai bine să ne ocupăm de existenţele succesive.

Viaţa fiecăruia dintre noi, cu toate perioadele sale, este mereu aceeaşi, repetându-se din existenţă în existenţă, de-a lungul nenumăratelor secole.

Incontestabil, continuăm în sămânţa descendenţilor noştri; aceasta e ceva ce este deja demonstrat.

Viaţa fiecăruia dintre noi, în particular, este un film viu pe care, când murim, îl ducem în eternitate.

Fiecare dintre noi îşi duce filmul său şi îl aduce din nou pentru a-l proiecta iar pe ecranul unei noi existenţe.

Repetarea dramelor, comediilor şi tragediilor este o axiomă fundamentală a Legii Recurenţei.

În fiecare nouă existenţă se repetă totdeauna aceleaşi circumstanţe. Actorii acestor scene mereu repetate sunt acele persoane care trăiesc înăuntrul nostru, „Eurile”.

Dacă dezintegrăm acei actori, acele „Euri” care dau naştere scenelor care se repetă necontenit în viaţa noastră, atunci repetarea acelor circumstanţe ar fi mai mult decât imposibilă.

Evident, fără actori nu pot exista scene; acesta este un lucru indiscutabil, incontestabil.

În acest fel ne putem elibera de Legile Reîntoarcerii şi Recurenţei; astfel putem deveni liberi cu adevărat.

Evident, fiecare dintre personajele (Eurile) pe care le purtăm în interiorul nostru, repetă din existenţă în existenţă acelaşi rol propriu; dacă îl dezintegrăm, dacă actorul moare, rolul se sfârşeşte.

Reflectând serios asupra Legii Recurenţei sau a repetiţiei scenelor în fiecare

Reîntoarcere, descoperim, prin autoobservare intimă, resorturile secrete ale acestei probleme.

Dacă în existenţa trecută, la vârsta de douăzeci şi cinci (25) de ani, am avut o aventură amoroasă, este neîndoios că „Eul” acelui angajament o va căuta pe femeia visurilor sale, la vârsta de douăzeci şi cinci de ani a noii existenţe.

Dacă femeia în cauză avea atunci doar cincisprezece (15) ani, „Eul” acelei aventuri îşi va căuta iubitul în noua existenţă, exact la aceeaşi vârstă.

Se dovedeşte uşor de înţeles că cele două „Euri”, atât cel al lui, cât şi cel al ei, se caută în mod telepatic şi se reîntâlnesc, pentru a repeta iar aceeaşi aventură amoroasă din existenţa trecută.

Doi duşmani care s-au bătut pe viaţă şi pe moarte în existenţa trecută, se vor căuta iarăşi în noua existenţă pentru a repeta tragedia lor la vârsta corespunzătoare.

Dacă două persoane au avut un litigiu pentru bunuri imobile la vârsta de patruzeci (40) de ani în existenţa trecută, la aceeaşi vârstă, se vor căuta în mod telepatic în noua existenţă pentru a repeta acelaşi lucru.

Înăuntrul fiecăruia dintre noi trăiesc multe persoane pline de angajamente; acest lucru e incontestabil.

Un hoţ cară în interiorul său o şleahtă de bandiţi cu diverse angajamente delictuoase.

Asasinul poartă înăuntrul său însuşi un „club” de asasini, iar desfrânatul duce în psihicul său o „casă de rendez-vous”.

Ceea ce este grav în toate acestea e că intelectul ignoră existenţa unor astfel de persoane, sau „Euri”, înăuntrul nostru înşine, şi a unor astfel de angajamente care se îndeplinesc inevitabil.

Toate aceste angajamente ale Eurilor care sălăşluiesc înăuntrul nostru, au loc sub pragul raţiunii noastre.

Sunt fapte pe care le ignorăm, lucruri care ni se întâmplă, evenimente care se prelucrează în subconştient şi inconştient.

Pe bună dreptate ni s-a spus că totul ni se întâmplă ca şi când plouă sau când tună.

În realitate, avem iluzia că facem, dar nu facem nimic, ni se întâmplă, acest lucru este fatal, mecanic...

Personalitatea noastră este doar instrumentul diferitelor persoane (Euri), prin intermediul căruia una din aceste persoane (Euri), îşi îndeplineşte angajamentele.

Sub pragul capacităţii noastre de cunoaştere se întâmplă multe lucruri, din păcate ignorăm ceea ce se întâmplă sub pragul bietei noastre raţiuni.

Ne credem înţelepţi, când cu adevărat nici măcar nu ştim că nu ştim. Suntem biete luntre târâte de valurile năvalnice ale oceanului existenţei.

A ieşi din această nenorocire, din această inconştienţă, din starea atât de lamentabilă în care ne aflăm, este posibil doar murind în noi înşine...

Cum ne-am putea trezi, fără să murim mai întâi? Doar cu moartea survine noul! Dacă germenul nu moare, planta nu se naşte.

Cine se trezeşte cu adevărat, dobândeşte din acest motiv deplină obiectivitate a conştiinţei sale, iluminare autentică, fericire...

□ CAPITOLUL 26 □
AUTO-CONŞTIINŢĂ INFANTILĂ □

Ni s-a spus cu multă înţelepciune că avem nouăzeci şi şapte la sută SUBCONŞTIENT şi TREI LA SUTĂ CONŞTIINŢĂ.

Vorbind sincer şi fără ocolişuri, vom spune că nouăzeci şi şapte la sută din Esenţa pe care o purtăm în interiorul nostru, se găseşte îmbuteliată, îngropată, închisă înăuntrul fiecăruia dintre Eurile care, în ansamblul lor, constituie „Eul Însuşi”.

În mod evident, Esenţa sau Conştiinţa, cufundată în fiecare Eu, funcţionează în virtutea propriei sale condiţionări.

Orice Eu dezintegrat eliberează un procent determinat de Conştiinţă, emanciparea sau eliberarea Esenţei sau Conştiinţei ar fi imposibilă fără dezintegrarea fiecărui Eu.

Cu cât cantitatea de Euri dezintegrate este mai mare, cu atât Auto-Conştiinţa este mai mare.

Cu cât cantitatea de Euri dezintegrate este mai mică, cu atât procentajul de Conştiinţă trezită este mai mic.

Trezirea Conştiinţei este posibilă numai dizolvând EUL, murind în sine însuşi, aici şi acum.

Incontestabil, atâta timp cât Esenţa sau Conştiinţa este îngropată în fiecare dintre Eurile pe care le cărăm în interiorul nostru, ea se află adormită, în stare subconştientă.

Este urgent să transformăm subconştientul în conştient, iar acest lucru este posibil doar anihilând Eurile; murind în noi înşine. Nu e posibil să ne trezim, fără să fi murit în prealabil în noi înşine. Cei care încearcă mai întâi să se trezească pentru că apoi să moară, nu posedă o experienţă reală a ceea ce afirmă, merg cu hotărâre pe drumul greşelii.

Copiii nou-născuţi sunt minunaţi, ei se bucura de autoconştiinţă deplină; sunt total treziţi.

Înăuntrul corpului copilului nou-născut se găseşte reîntrupată Esenţa şi lucrul acesta îi dă pruncului frumuseţea sa. Nu vrem să spunem că sută la sută din Esenţă sau Conştiinţă este reîntrupată în noul-născut, doar acel trei la sută liber care în mod normal nu este cufundat în Euri.

Cu toate acestea, acel procentaj de Esenţa liberă, reîntrupat în organismul copiilor nou-născuţi, le dă deplină autoconştiinţă, luciditate, etc. Adulţii îl privesc cu milă pe noul-născut, cred că pruncul este inconştient, dar se înşeală amarnic. Noul-născut îl vede pe adult aşa cum este în realitate,

inconştient, crud, pervers, etc.

Eurile nou-născutului se duc şi vin, se rotesc în jurul leagănului, vor să intre în noul corp, însă datorită faptului că noul-născut încă nu şi-a fabricat personalitatea, orice încercare a Eurilor de a intra în noul corp, se dovedeşte mai mult decât imposibilă.

Uneori pruncii se înspăimântă văzându-le pe acele fantome sau Euri care se aproprie de leagănul lor, şi atunci ţipă, plâng, dar adulţii nu înţeleg aceasta şi presupun că bebeluşul este bolnav sau că îi este foame sau sete; astfel e inconştienţa adulţilor.

Pe măsură ce noua personalitate se formează, Eurile care vin din existenţe anterioare, pătrund puţin câte puţin în noul corp. Când deja totalitatea Eurilor s-a reîncorporat, apărem în lume cu acea oribilă urâţenie interioară care ne caracterizează; atunci mergem peste tot ca nişte somnambuli; mereu inconştienţi, mereu perverşi.

Când murim, trei lucruri merg în mormânt:

1) Corpul fizic;

2) Fondul vital organic;

3) Personalitatea.

Fondul vital, ca o fantomă se dezintegrează încetul cu încetul, în faţa gropii sepulcrale, pe măsură ce corpul fizic se dezintegrează şi el.

Personalitatea este subconştienţa sau infraconştienţa; intră şi iese din mormânt de câte ori vrea, se bucură când rudele îi duc flori, îi iubeşte pe cei apropiaţi şi se dizolva foarte încet, până se transformă în praf cosmic.

Ceea ce continuă dincolo de mormânt este EGOUL, EUL pluralizat, Eul însuşi, o grămadă de diavoli înăuntrul cărora se găseşte cufundată Esenţa, Conştiinţa, care la timpul său şi la ora sa se reîntoarce, se reîntrupează.

Se dovedeşte lamentabil că, fabricându-se noua personalitate a copilului, se reîncorporează şi Eurile.

◻ CAPITOLUL 27 ◻
VAMEŞUL ŞI FARISEUL ◻

Reflectând puţin asupra diverselor circumstanţe ale vieţii, merită osteneala să înţelegem în mod serios temeliile pe care ne bazăm.

O persoană se bazează pe poziţia sa, alta pe banii săi, aceea pe prestigiu, alta pe trecutul său, cealaltă pe vreun titlu, etc., etc., etc.

Cel mai curios este că toţi, fie că suntem bogaţi sau cerşetori, avem nevoie de toţi şi trăim de pe urma tuturor, chiar dacă suntem plini de orgoliu şi vanitate.

Să ne gândim pentru un moment la ceea ce ni se poate lua. Care ar fi soarta noastră într-o revoluţie de sânge şi de beţii? Ce s-ar alege de temeliile pe care ne bazăm? Vai de noi, ne credem foarte puternici şi suntem înspăimântător de slabi!

„Eul” care simte în el însuşi temelia pe care ne bazăm, trebuie să fie dizolvat dacă într-adevăr aspirăm la autentică Fericire. Un astfel de „Eu” îi subestimează pe oameni, se simte mai bun decât toată lumea, mai perfect în toate, mai bogat, mai inteligent, mai expert în viaţa, etc.

Se dovedeşte foarte oportun să citim acum acea parabolă a lui Iisus, Marele KABIR, referitoare la cei doi oameni care se rugau. A fost spusă unora care se încredeau în ei înşişi ca fiind corecţi şi-i desconsiderau pe ceilalţi.

Iisus Cristosul a zis: „Doi oameni urcară la Templu să se roage; unul era Fariseu şi celălalt Vameş. Fariseul, stând în picioare, se ruga în sine însuşi astfel: Dumnezeule, îţi mulţumesc pentru că nu sunt ca şi ceilalţi oameni, hoţi, nedrepţi, adulteri, nici chiar ca acest Vameş; postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuieli din toate câte câştig. Însă Vameşul, stând departe, nu voia nici ochii să-şi ridice spre cer, ci îşi lovea pieptul spunând: „Dumnezeule, fii îngăduitor cu mine, păcătosul”. Vă zic că acesta a coborât la casa lui iertat, mai degrabă decât celălalt; întrucât oricine se înalţă, va fi umilit; şi cel care se umileşte, va fi înălţat” (Luca 18:10-14).

A începe să ne dăm seama de propria nimicnicie şi mizerie în care ne aflăm, este absolut imposibil, până când există în noi acel concept al lui „mai”. Exemple: eu sunt mai cinstit decât acela, mai înţelept decât cutare, mai virtuos decât cutărică, mai bogat, mai expert în lucrurile vieţii, mai cast, mai conştiincios în îndatoririle mele, etc., etc., etc. Nu este posibil să trecem prin urechea unui ac atâta timp cât suntem „bogaţi”, atâta timp cât în noi există acel complex al lui „mai”.

„Este mai uşor să treacă o cămilă prin urechea unui ac decât să intre un bogat în împărăţia lui Dumnezeu. „Acel fapt că şcoala mea este cea mai bună şi că aceea a aproapelui meu nu e bună; acel fapt că Religia mea este unica adevărată şi că toate celelalte sunt false şi perverse; acel fapt că femeia lui cutare este o soţie foarte proastă şi că a mea este o sfântă; acel fapt că prietenul meu Robert este un beţivan şi că eu sunt un om foarte judicios şi cumpătat, etc., etc., etc., este cel care ne face să ne simţim bogaţi; motiv pentru care suntem cu toţii „CĂMILELE” din parabola biblică în ceea ce priveşte munca esoterică.

Este urgent să ne auto-observăm moment de moment cu scopul de a cunoaşte clar fundamentele pe care ne bazăm.

Când cineva descoperă acel lucru care îl ofensează cel mai mult la un moment dat; necazul pe care i l-au produs din cauza vreunui lucru; atunci descoperă temeliile pe care se bazează la nivel psihologic.

Astfel de temelii constituie, potrivit Evangheliei Creştine, „nisipurile pe care şi-a zidit casa”.

Este necesar să notaţi cu luare-aminte cum şi când i-aţi dispreţuit pe alţii, simţindu-vă superior poate datorită titlului sau poziţiei sociale sau a experienţei dobândite sau a banilor, etc., etc., etc.

Grav este ca o persoană să se simtă bogată, superioară lui cutare sau lui cutărică dintr-un motiv oarecare. Un astfel de om nu poate intra în Împărăţia

Cerurilor. Este bine să descoperim în legătură cu ce ne simţim măguliţi, în ce situaţii este satisfăcută vanitatea noastră, acest lucru ne va arăta fundamentele pe care ne bazăm.

Cu toate acestea, un asemenea tip de observare nu trebuie să fie o problemă exclusiv teoretică, trebuie să fim practici şi să ne observăm cu luare-aminte, în mod direct, clipă de clipă.

Când cineva începe să înţeleagă propria sa mizerie şi nimicnicie; când abandonează delirurile grandorii; când descoperă neghiobia atâtor titluri, onoruri şi zadarnice superiorităţi asupra semenilor noştri, este semnul neechivoc al faptului că deja începe să se schimbe.

O persoană nu se poate schimba dacă se cramponează de acela care spune: „casa Mea”, „banii Mei”, „bunurile Mele”, „slujba Mea”, „virtuţile Mele”, „capacităţile Mele intelectuale”, „capacităţile Mele artistice”, „cunoştinţele Mele”, „prestigiul Meu”, etc., etc., etc.

Acest fapt de a ne crampona de „al Meu”, de „Mie”, este mai mult decât suficient pentru a ne împiedica să recunoaştem propria noastră nimicnicie şi mizerie interioară.

Cineva se minunează în faţa spectacolului unui incendiu sau al unui naufragiu; atunci oamenii disperaţi îşi iau, adesea, lucruri care stârnesc râsul; lucruri lipsite de importanţă.

Bieţii oameni!, se simt în acele lucruri, se bizuiesc pe fleacuri, se agaţă de ceea ce nu are nici cea mai mică importanţă.

A se simţi pe ei înşişi prin intermediul lucrurilor exterioare, a se baza pe ele, echivalează cu a fi într-o stare de absolută inconştienţă.

Sentimentul „SEITĂŢII” (FIINŢA REALĂ), este posibil doar dizolvând toate acele „EURI” pe care le purtăm în interiorul nostru; înainte de aceasta, un astfel de sentiment se dovedeşte a fi mai mult decât imposibil.

Din păcate, adoratorii „EULUI” nu acceptă aceasta; ei se cred Zei; cred că poseda deja acele „Corpuri Glorioase” despre care vorbise Pavel din Tars; ei presupun că „EUL” este Divin şi nimeni nu le poate scoate din cap asemenea absurdităţi. Nu ştii ce să faci cu astfel de oameni, li se explică şi nu înţeleg; mereu cramponaţi de nisipurile pe care şi-au zidit casa; mereu închişi în dogmele lor, în capriciile lor, în neroziile lor.

Dacă acei oameni s-ar auto-observa serios, ar verifica prin ei înşişi doctrina celor multipli; ar descoperi înăuntrul lor înşişi toată acea mulţime de persoane sau „Euri” care trăiesc în interiorul nostru.

Cum ar putea exista în noi sentimentul real al FIINŢEI noastre adevărate, când acele „Euri” simt pentru noi, gândesc pentru noi?

A sosit ceasul să ştim că suntem nişte ticăloşi deghizaţi cu tunica sfinţeniei; lupi cu blană de oaie; canibali îmbrăcaţi cu costume de cavaleri, călăi ascunşi în spatele semnului sacru al crucii, etc.

Oricât de maiestuoşi apărem înăuntrul templelor noastre, sau în aulele noastre de lumină şi de armonie, oricât de senini şi de blânzi ne văd semenii

noştri, oricât de cuvioşi şi de umili părem, în adâncul psihicului nostru continuă să existe toate abjecţiile infernului şi toate monstruozităţile războaielor.

În „Psihologie Revoluţionară” ni se evidenţiază necesitatea unei transformări radicale şi aceasta este posibilă doar declarându-ne nouă înşine un război pe viaţă şi pe moarte, nemilos şi crud.

Desigur, noi toţi nu valorăm nimic, suntem fiecare dintre noi dizgraţia pământului, execrabilul.

Din fericire, Ioan Botezătorul ne-a învăţat drumul secret: A MURI ÎN NOI ÎNŞINE PRIN INTERMEDIUL DECAPITĂRII PSIHOLOGICE.

□ CAPITOLUL 28 □
CENTRUL DE GRAVITAŢIE PERMANENT □

Neexistând o adevărată individualitate, se dovedeşte imposibil să existe o continuitate a scopurilor. Dacă nu există individul psihologic, dacă în fiecare dintre noi trăiesc multe persoane, dacă nu există un subiect responsabil, ar fi absurd să-i pretindem cuiva o continuitate a scopurilor. Ştim bine că înăuntrul unei persoane trăiesc multe persoane; aşadar, simţul deplin al responsabilităţii nu există de fapt în noi.

Ceea ce un anumit Eu afirmă la un moment dat, nu poate avea nici o seriozitate, datorită faptului concret că oricare alt Eu poate afirma exact contrariul în orice alt moment.

Ceea ce e grav în toate acestea este că mulţi oameni cred că posedă simţul responsabilităţii morale şi se auto-înşeală afirmând că sunt mereu aceiaşi.

Există persoane care la un moment dat al existenţei lor vin la studiile Gnostice, strălucesc prin forţa năzuinţei, se entuziasmează de munca esoterică şi chiar jură să-şi consacre întreaga existenţă acestor chestiuni. Indiscutabil, toţi fraţii mişcării noastre ajung chiar să admire un astfel de entuziast. Nu poţi decât să simţi o mare bucurie ascultând persoane de acest fel, atât de devotate şi complet sincere.

Cu toate acestea, idila nu durează mult timp, într-o bună zi, din cauza unui motiv oarecare, justificat sau nejustificat, simplu sau complicat, persoana se retrage din Gnoză, atunci abandonează munca esoterică şi pentru a repara nedreptatea, sau încercând să se justifice pe ea însăşi, se afiliază la oricare altă organizaţie mistică şi crede că acum merge mai bine.

Tot acel du-te vino, toată acea schimbare neîncetată de şcoli, secte, religii, se datorează mulţimii de Euri care, în interiorul nostru, luptă între ele pentru propria supremaţie.

Dat fiind faptul că fiecare Eu posedă propriul său criteriu, propria sa minte, propriile sale idei, este aproape normală această schimbare de păreri, această rătăcire constantă din organizaţie în organizaţie, din ideal în ideal, etc.

Subiectul în sine, nu este altceva decât o maşină care imediat serveşte drept

vehicul atât unui Eu, cât şi altuia.

Anumite Euri mistice se auto-înşeală, după ce au abandonat o sectă oarecare, se decid să se creadă Zei, strălucesc ca focurile de paie şi în cele din urmă dispar.

Există persoane care se dedică pe moment muncii esoterice şi apoi, în clipa în care alt Eu intervine, abandonează definitiv aceste studii şi se lasă înghiţite de viaţă.

Evident, dacă cineva nu luptă împotriva vieţii, aceasta îl devorează şi sunt rari aspiranţii care, într-adevăr, nu se lasă înghiţiţi de viaţă.

Existând înăuntrul nostru o întreagă multiplicitate de Euri, centrul de gravitaţie permanent nu poate exista.

Este aproape normal ca nu toţi subiecţii să se auto-realizeze în mod intim. Ştim bine că autorealizarea intimă a Fiinţei pretinde o continuitate a scopurilor şi, cum se face că e foarte dificil să găseşti pe cineva care să aibă un centru de gravitaţie permanent, atunci, nu este ciudat faptul că sunt foarte rare persoanele care ajung la auto-realizarea interioară profundă. Normal este ca un om să se entuziasmeze pentru munca esoterică şi ca apoi să o abandoneze; ciudat este ca un om să nu abandoneze munca şi să-şi atingă scopul.

Cu siguranţă şi în numele adevărului, afirmăm că Soarele face un experiment de laborator foarte complicat şi teribil de dificil.

Înăuntrul animalului intelectual, în mod greşit numit om, există germeni care, dezvoltaţi corespunzător, pot să ne transforme în oameni solari.

Totuşi, este bine să clarificăm că nu este sigur că acei germeni se vor dezvolta, normal este ca ei să degenereze şi să se piardă în mod lamentabil.

În orice caz, amintiţii germeni, care trebuie să ne preschimbe în oameni solari, au nevoie de un ambient adecvat, căci este bine ştiut că sămânţa nu germinează într-un mediu sterp, se pierde.

Pentru ca sămânţa reală a omului, depozitată în glandele noastre sexuale, să poată germina, este nevoie de o continuitate a scopurilor şi un corp fizic normal.

Dacă nu lucrăm asupra noastră înşine, involuăm şi degenerăm înspăimântător.

Experimentul pe care Soarele îl face în laboratorul naturii, cu siguranţă, pe lângă faptul că e dificil, a dat foarte puţine rezultate.

A crea oameni solari este cu putinţă numai când există o adevărată cooperare în fiecare dintre noi. Nu este posibilă crearea omului solar, dacă nu stabilim mai întâi un centru de gravitaţie permanent în interiorul nostru.

Cum am putea avea o continuitate a scopurilor dacă nu stabilim în psihicul nostru centrul de gravitaţie?

Orice rasă creată de Soare, desigur, nu are alt obiectiv în natură, decât cel de a servi intereselor acestei creaţii şi experimentului solar.

Dacă Soarele eşuează în experimentul său, îşi pierde orice interes pentru o astfel de rasă, iar aceasta, de fapt, rămâne condamnată la distrugere şi la involuţie.

Fiecare dintre rasele ce au existat pe faţa Pământului a servit pentru experimentul solar.

Din fiecare rasă, Soarele a obţinut câteva victorii, recoltând mici grupuri de oameni solari.

Când o rasă şi-a dat roadele sale, dispare în mod progresiv sau piere în mod violent prin mari catastrofe.

Crearea oamenilor solari este posibilă când o persoană luptă pentru a deveni independentă de forţele lunare. Fără nici o îndoială că toate acele Euri pe care le purtăm în psihicul nostru sunt de tip exclusiv lunar.

Ar fi imposibil să ne eliberăm în vreun mod de forţa lunară, dacă în prealabil nu am stabili în noi un centru de gravitaţie permanent.

Cum am putea dizolva totalitatea Eului pluralizat dacă nu avem o continuitate a scopurilor? În ce mod am putea avea o continuitate a scopurilor, fără să fi stabilit înainte, în psihicul nostru, un centru de gravitaţie permanent?

Dat fiind faptul că rasa actuală, în loc să devină independentă de influenţa lunară, a pierdut orice interes pentru inteligenţa solară, incontestabil s-a condamnat singura la involuţie şi degenerare. Nu este posibil ca omul adevărat să apară prin intermediul mecanicii evolutive.

Ştim bine că evoluţia şi sora sa geamănă, involuţia, sunt doar două legi ce constituie axa mecanică a întregii naturi. Se evoluează până la un anumit punct perfect definit şi apoi vine procesul involutiv; oricărei înălţări îi urmează o coborâre şi viceversa. Noi suntem exclusiv maşini controlate de diverse Euri. Servim economiei naturii, nu avem o individualitate definită.

Avem nevoie să ne schimbăm cu maximă urgentă cu scopul ca germenii omului să-şi dea roadele.

Doar lucrând asupra noastră înşine cu o adevărată continuitate a scopurilor şi cu simţul deplin al responsabilităţii morale, putem să ne transformăm în oameni solari.

Aceasta implică să ne consacrăm totalitatea existenţei, muncii esoterice asupra noastră înşine.

Aceia care au speranţa să ajungă la stadiul solar prin intermediul mecanicii evoluţiei, se înşeală pe ei înşişi şi se condamnă, de fapt, la degenerarea involutivă.

În munca esoterică nu ne putem permite luxul versatilităţii; aceia care au idei nestatornice, aceia care astăzi lucrează asupra psihicului lor şi mâine se lasă înghiţiţi de viaţă, aceia care caută subterfugii, justificări pentru a abandona munca esoterică, vor degenera şi vor involua.

Unii amâna greşeală, lasă totul pe ziua de mâine, până când îşi îmbunătăţesc situaţia economică, fără a ţine seama că experimentul solar este ceva foarte

diferit de criteriul lor şi de obişnuitele lor proiecte. Nu este atât de uşor să ne transformăm în oameni solari, când purtăm Lună în interiorul nostru. (Egoul este lunar.) Pământul are două Luni; a doua dintre acestea este numită Lilith şi se află puţin mai departe decât Luna albă. Aceea este Luna neagră.

Forţele cele mai sinistre ale Egoului ajung la Pământ dinspre Lilith şi produc rezultate psihologice infraumane şi bestiale. Crimele presei de scandal, asasinatele cele mai monstruoase ale istoriei, delictele cele mai nebănuite, etc., etc., etc., se datorează undelor vibratorii ale lui Lilith.

În inter-relaţie există auto-descoperire şi auto-revelaţie. Cine renunţă la convieţuirea cu semenii săi, renunţă deopotrivă la auto-descoperire.

Orice incident al vieţii, oricât de nesemnificativ ar părea, fără îndoială, are drept cauză, în noi, un actor intim, un agregat psihic, un „Eu”.

Auto-descoperirea este posibilă când ne găsim în stare de percepţie alertă, de alertă noutate.

„Eul” descoperit în flagrant delict, trebuie să fie observat cu luare-aminte în creierul, inima şi sexul nostru.

Un „Eu” oarecare de desfrâu ar putea să se manifeste în inimă ca iubire, în creier ca un ideal, însă îndreptându-ne atenţia asupra centrului sexual, vom simţi o anumită excitaţie bolnăvicioasă inconfundabilă.

Judecarea oricărui „Eu” trebuie să fie definitivă. Trebuie să-l aşezăm pe banca acuzaţilor şi să-l judecăm fără cruţare. Orice subterfugiu, justificare, consideraţie, trebuie să fie eliminate, dacă vrem cu adevărat să devenim conştienţi de „Eul” pe care năzuim să-l extirpăm din psihicul nostru.

Execuţia este diferită; nu ar fi posibil să executăm un „Eu” oarecare, fără să-l fi observat şi judecat mai întâi. Rugăciunea în munca psihologică este fundamentală pentru disoluţie. Avem nevoie de o putere superioară minţii dacă într-adevăr dorim să dezintegrăm vreun „Eu”.

Mintea, prin ea însăşi, nicicând nu ar putea dezintegra nici un „Eu”, aceasta este indiscutabil, incontestabil.

A te ruga înseamnă a sta de vorbă cu Dumnezeu. Noi trebuie să apelăm la Dumnezeul Mamă în intimitatea noastră, dacă într-adevăr vrem să dezintegrăm „Euri”; cine nu-şi iubeşte Mama, fiul ingrat, va eşua în munca asupra lui însuşi.

Fiecare dintre noi îşi are Mama sa Divină particulară individuală; ea, în sine însăşi, este o parte a propriei noastre Fiinţe, dar derivată. Toate popoarele de altădată l-au adorat pe „Dumnezeul Mamă” în partea cea mai profundă a Fiinţei noastre. Principiul feminin al Eternului este ISIS, MARIA, TONANTZIN, CIBELE, RHEA, ADONIA, INSOBERTA, etc., etc.

Dacă în lumea exclusiv fizică avem tată şi mamă, în partea cea mai adâncă a Fiinţei noastre îi avem deopotrivă pe Tatăl nostru care se afla în secret şi pe Divina noastră Mamă KUNDALINI.

Există atâţia Taţi în Cer, câţi oameni pe pământ. Dumnezeul Mamă, în propria noastră intimitate, este aspectul feminin al Tatălui nostru care se află în

secret.

EL şi EA sunt, desigur, cele două părţi superioare ale Fiinţei noastre intime. Fără îndoiala EL şi EA sunt însăşi Fiinţa noastră Reală, dincolo de „EUL” psihologiei.

EL se dedublează în EA şi comandă, dirijează, instruieşte. EA elimină elementele nedorite pe care le purtăm în interiorul nostru, cu condiţia unei munci continue asupra noastră înşine.

Când vom fi murit radical, când toate elementele nedorite vor fi fost eliminate după multe munci conştiente şi suferinţe voluntare, vom fuziona şi ne vom integra cu „TATĂL-MAMĂ”, atunci vom fi Zei teribil de Divini, dincolo de bine şi de rău.

Mama noastră Divină particulară, individuală, prin intermediul puterilor sale înflăcărate poate reduce la praf cosmic oricare dintre acele multe „Euri” care va fi fost observat şi judecat în prealabil.

În nici un caz nu ar fi necesară o formulă specifică pentru a ne ruga Mamei noastre Divine interioare. Trebuie să fim foarte naturali şi simpli adresându-ne El. Copilul care se adresează mamei sale, nu are nicicând formule speciale, spune ceea ce-i iese din inimă şi atâta tot. Nici un „Eu” nu se dizolvă instantaneu; Divină noastră Mamă trebuie să lucreze şi chiar să sufere foarte mult înainte de a izbuti o anihilare a oricărui „Eu”.

Deveniţi introvertiţi, dirijaţi-vă ruga spre interior, căutând-o înăuntrul vostru pe Divina voastră Doamnă şi cu implorări sincere puteţi să-i vorbiţi. Rugaţi-o să dezintegreze acel „Eu” pe care îl veţi fi observat şi judecat în prealabil.

Simţul auto-observării intime, pe măsură ce se va dezvolta, vă va permite să verificaţi avansarea progresivă a muncii voastre. Înţelegerea şi discernământul sunt fundamentale; totuşi, este nevoie de ceva în plus dacă vrem într-adevăr să dezintegrăm „EUL ÎNSUŞI”.

Mintea îşi poate oferi luxul de a eticheta orice defect, de a-l trece dintr-un compartiment în altul, de a-l expune, de a-l ascunde, etc., însă nicicând nu l-ar putea descompune în mod fundamental. Este nevoie de o „putere specială” superioară minţii, de o putere înflăcărată, capabilă să prefacă în cenuşă orice defect.

STELLA MARIS, Divina noastră Mamă, are acea putere, poate pulveriza orice defect psihologic. Mama noastră Divină trăieşte în intimitatea noastră, dincolo de corp, de afecte şi de minte. Ea este prin ea însăşi o putere ignică superioară minţii.

Mama noastră Cosmică particulară, individuală, posedă Înţelepciune, Iubire şi Putere. În ea exista perfecţiune absolută.

Bunele intenţii şi repetarea constantă a acestora, nu servesc la nimic, nu conduc la nimic.

Nu ar servi la nimic să repetăm: „nu voi mai fi desfrânat”; Eurile lascivităţii oricum vor continua să existe în adâncimea însăşi a psihicului nostru. Nu ar servi la nimic să repetăm zilnic: „nu voi mai fi mânios”; Eurile mâniei vor

continua să existe în adâncul nostru psihologic. Nu ar servi la nimic să spunem zilnic: „nu voi mai fi lacom”. Eurile lăcomiei vor continua să existe în diversele străfunduri ale psihicului nostru.

Nu ar servi la nimic să ne retragem din lume şi să ne închidem într-o mănăstire sau să trăim într-o grotă; Eurile înăuntrul nostru vor continua să existe. Unii anahoreţi care trăiesc în peşteri, pe bază de discipline riguroase au ajuns la extazul sfinţilor şi au fost duşi în ceruri, unde au văzut şi au auzit lucruri care fiinţelor umane nu le este dat să le înţeleagă; totuşi, Eurile au continuat să existe în interiorul lor.

Incontestabil, Esenţa poate să scape din „Eu” pe bază de discipline riguroase şi să se bucure de extaz, însă după clipa de fericire, se reîntoarce în interiorul „Eului Însuşi”. Cei care s-au obişnuit cu extazul, fără să-şi fi dizolvat „Egoul”, cred că deja au atins eliberarea, se auto-înşeală crezându-se Maeştri şi chiar intră în Involuţia scufundată.

Niciodată nu ne-am pronunţa împotriva încântării mistice, împotriva extazului şi a fericirii Sufletului în absenţa EGOULUI.

Vrem doar să accentuăm necesitatea de a dizolva „Eurile” pentru a obţine eliberarea finală.

Esenţa oricărui anahoret disciplinat, obişnuită să scape din „Eu”, repetă acea faptă eroică după moartea corpului fizic, se bucură un timp de extaz şi apoi revine ca Geniul lămpii lui Aladin în interiorul sticlei, în Ego, în Eul Însuşi.

Atunci nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să se reîntoarcă într-un nou corp fizic, cu scopul de a-şi repeta viaţa pe scena existenţei.

Mulţi mistici care s-au dezîncarnat în peşterile din Himalaia, în Asia Centrală, acum sunt persoane comune, obişnuite, în această lume, în ciuda faptului că adepţii lor încă îi adoră şi-i venerează.

Orice încercare de eliberare, oricât de grandioasă ar fi, dacă nu ţine cont de necesitatea de a dizolva Egoul, este condamnată la eşec.